

U J K O R

ORSZÁGOS PINCZÉRLAP.

Melléklet az „Ujkor” I. számához.

FELHÍVÁS

Magyarország összes pinczéreihez!

Kartársak!

Álljatok meg egy pillanatra . . . Álljon meg egy pillanatra lelketek . . . és figyeljétek e szót

Egyesüljünk!

Midőn e szót hallottátok, midőn e szót felragadja a pillanatnyi gondolat, jusson eszetekbe, hogy mik voltatok a mult és vagytok a jelenben . . . Jusson eszetekbe, hogy a pinczér név jelentősége mennyi s hogy arról fogalmat magának mint alkot a nagy közönség, a társadalom. És mindezek után jusson eszetekbe léthelyzetek jelen felfordult állapotjai. Az elfajult viszonyok már is a lejtő legszélén állanak velünk; mocsár szélén állunk, a talaj sáros és sikanlós, ha egymásba nem fogódzunk, ha önön magunkon nem segítünk, a sikos lejtőn mindjobban mélyebb és mélyebbre süllyedünk.

Egyesüljünk!

Csak egy szó, csak egy rövidke szó és e rövid szónak jelentősége reátok nézve mégis mily nagy és megmérhetetlen fontosságú

E kis, rövid szó magában foglalja mindazt, a mit csak ti képzelhettek felhozhattok létjubbolástok és önségiségtekre nézve . . .

E kis, rövid szó magában foglalja »szabadságok«, mely a lelkekre életelőg hat meleg fény sugarával

E kis, rövid szó magába foglalja »Otthonotok«, mely a küzdelmes lét fáradalmi után édes enyhét és nyugalmat ad;

És végre e kis rövid szó magában foglalja annak a mely szónak, melyet így neveznek »becsület«, kérdését, a mely nélkül élet és szabadság otthonra nem talál.

Kartársak!

Nézzetek vissza, nézzetek vissza a multba és mit láttok ott? . . . Itt-ott fénypontként csillámlanak meg azok a szellemek, kik tenni tán jót akartak tenni a pinczézéssel, de kiknek e törekvéstük nem sikerült. Nem sikerült, mert ha tán a törekvés, a szándék jó is volt, de azok nélkülöztek azt az eszmét, mely az alapot magában foglalta volna. Ne ítéljétek el őket, ne ítéljétek el, mert hát ha azok a tört eszmék vetették meg fundamentomat ez »ujnak«, a melynek feleltése ti rátok var. Csak egy darab követ vigyen hozzá mindegyiketek, az épület fel fog épülni, a ti épületek.

Kartársak!

Halljátok meg tehát e felhívást! Halljátok meg e szót és annak értelmét fölfogva, jöjjetek mindannyian, jöjjön mindaz, a ki csak pinczér. És azok, kik már ezen eszmének tudatában vannak, terjeszszék és hívják fel mindazoknak figyelmét erre, a kik még ezt nem tudják. Jöjjetek hát! esatlakozzunk, tömörüljünk és ezen fűdős eszmének tudatától ösztönözve, serkentsük, buzdítsuk egymást mindaddig, míg csak az épület font nem áll, míg csak a tetőzet fel nincs rakva és azon nem lobog a zászló, az »Országos Pinczér-Egyesület« felszentelt zászlaja.

Szeged, 1898. február hó 7-én.

A mozgalmat előkészítő bizottság.

Koronya Imre
Tandari László
Bayer Gyula
Appeler József
Rakuscinczecz Endre

Hegyháty Sándor
Ott Károly
Rosenberg Ignác
Frommer Dezső
Neumeyer József
Kundra József

Randvégh József
Klinkhammer Sándor
Sall Ambrus
ifj. Træuer István
Papp Sándor

szűség és kiadóhivatal:

Polgár-utca 17. szám.

tések felvétele ugyanott.

k nem adatnak vissza.

len sorsának gondkétségbejítő s országos mozgalomtól, melynek ész és világos öntudattal bírnak. anak egy pillanatnyi fáradságot és magyarországi pinczézésnek egy pot kitévő résznel sokkal többen

esetlen sorsu pinczérnek nyomorban

szeged, 1898. márczius hó 1-én.

ert nem tudhatja, hogy az ő egykor mily jövő vár és

.....

aggódó kérdések nem busi-jövője elé kétség nélkül és

miként minden ember kül-

ni, ugy az élet sorok is külön-

tsorsuak, kik minden földi

k arra kényszerülve, hogy

li ide vagy oda távolítsák el

van arra, hogy ezt otthon is

it vannak, kik bár nagyon

alább is állnak, de létükörül-

ki, hogy gyermekeiket ugy

annak idejében képzettségük-

: bármelyikére is pályázha-

ár az ezelt után következék-

nar sokkal gyengébb alapokon

meikeiket az összes tudomá-

A kik pedig ezt mégis szán-

lat nem csak csekély vagyog-

rmekük jövőjét is felüldozzák

ogy célt nem érnek . . .

ár az ilyenek? kénytelenek
gat választani; persze, csak
tni valamire mégis leghama-
shetne az? — ilyen ugyan ha
si sok van, de akadni ez is

ásának három hatalmas védoszlopát
vés és Schalkház Lipót kassai

Egyezer bolonság.

I.

Bárdos Bálint és Borókás Bonifác.

Valami kalendárjóm felől olvastam valamit »Borókás Bonifác háza« czimmel. Ki a menykő lehet az, a ki itt Borókás Bonifácot hozza szóba? gondoltam magamban. Hát valami »Botoz« vagy mi néven nevezendők járt el a szája. . . Ahá, tudom már, az a rosz kölyök, az a szósztájer, Mindenféle Tamástól — a ki nekem unoka nagybátyám — hallotta ezt. Nojzen, akkor már még is verte a fátum, ha ez a csodabogar valamit meghall; nincsen a földnek az a szép nevezetessége, a miért azt elhallgatni tudná, kibeszéli az egész világnak, kilotyogja. De még ez nem volna baj, csak valami értelme volna annak, a mit mond; se füle, se farka, a mit beszél. Rendesen fazekat csinál a csizmadiából, a falusi bakterből meg plébános urat. De várj csak, te világ pletykálója, majd utadba állok én, majd elhallgatsz akkor, tudom! Különb is ezt Mindenféle Tamás — a ki nekem unoka nagybátyám — jó hirve hozza magával, no meg oszt ezzel a nagy világot is figyelmessé teszem, a ki előtt az én unoka nagybátyám olyan ismerős, mint a rosz pénz. . . Tehát hogy ezen rokoni szent köteletségnek eleget tegyek, hogy Mindenféle Tamás — a ki nekem unoka nagybátyám — jó hirvével ejtett csorbát kiköszörüljem, és végre, hogy ezzel a n. é. közönségnek is egy szolgálót teljesítsek: elmondom azt a »Borókás Bonifác háza« históriát, de úgy, a mint az megtörtént, úgy, a mint annak Mindenféle Tamás — a ki nekem unoka nagybátyám — élő szemanuja volt. De a mig ebbe lebe kapnék, felkérem az »Egyezer bolonság« szimpatikus és nemes erkölcsökkel megáldott olvasó közönségét, hogy egy kis türelemmel legyen addig is, míg az előzmények leírását elvégzem, a mi is tulajdonképp vonatkozni fog azon fent nevezett históriára. . .

Ki volt Bárdos Bálint és Borókás Bonifác.

Bárdos Bálintot majdnem egy fél világ ismeri, viszont ő meg egy fél világnak alapos ismerője. (Ő ugyan azt állítja, hogy az egész világnak.) »Perte« barátja nemcsak majdnem egész Magyarország, hanem a külföldek minden jelesebb tájainak kapacitásai, a kiket beszéd közben csak »pajtásom« czimmel szokott megemlíteni. Szoros baráti összeköttetése ki van terjedve, elkezdve a mágnasoktól, le a legalsó iparos osztályig. A miniszterelnökkel paroláz és a falusi bíróval leül koczin-tani. Az eddigiekből is következtetve, tehát nem lehet ráfogni, hogy csak amolyan féle filiszter ember, nem, sőt inkább el kell ismernünk, a mi már különben ugyis elismerve van, hogy: Bárdos Bálint egy valóságos tanult egyéniség, még pedig mennyire. . . A tudományoknak minden szakából oly képzettséggel bír, a minővel egy korbelje sem dicsekedhet. Hozzá képest a legnagyobb professorok is csak kis Miskák. A jogtudományoknak minden tekintetben ő a legnagyobb tudója. Az ő nagy ismerete az államügyek elintézésénél is nagyon gyakran igénybe vétetik. Nem mondom sokat, csak egyet: a zóna rendszer sem lett volna megállapítva, ha ő azt mondja, hogy ez nem jó. A boldogult nagy miniszter sohasem kapott volna bele abba a nem kis munkába, ha azt Bárdos B. nem helyeselte volna. Különb pedig fontos személyiség ő mindenütt. »Thotfigal«, ha valami nagyobb szabású »Gseft«-et akar csinálni, nem kap addig bele, míg fél nem keresi az ő »Bárthos Bhálinth bharáth«-ját és nem kér tanácsot arra nézve. Az »Angol fügefca« kávéház főpinczéje, ha valaki őt amolyan száz forintos kölesönkéréssel tiszteli meg, rendesen megkérdi előbb Bárdos urat, hogy kreditálhat-e ennek vagy amannak. . . s a szives felvilágosítás sohasem marad el. Szives, előzékeny és tanácsra áll mindenkor és mindenkinek. Ez a mi Bárdos Bálintunk, ilyenek ismerte őt Mindenféle Tamás — a ki nekem unoka nagybátyám.

(Folyt. köv.)

Szállodások, vendéglősök, kávéos és a főpinczer uraknak

b. figyelmébe ajánljuk

Az országos pinczer elhelyező irodát

Az országos elhelyező iroda közvetít egy férfi,
mint női személyzetet.

Az országos pinczer elhelyező iroda a t. főnök és főpinczer urak óhajának kielégítőleg s a közvetítés eszközésében azonnal és a legfontosabban jár el.

Felkérjük tehát a fenti címeket, hogy ily szükség alkalommal megrendelő levél vagy sürgönyeikkel teljes bizalommal forduljanak hozzánk, Templom-tér 6. szám, Országos elhelyező iroda.

Az orsz. pinczer elhelyező iroda

vezetősége Szeged,

Templom-tér 6. szám.

Kértenek a t. pinczer urak főnökükkel közölni a fentieket.

A helyt kereső t. egyének, ugy az összes női személyzeteknek

b. figyelmébe ajánljuk

Az országos pinczer elhelyező irodát

Templom-tér 6. szám.

Ezenkívül még a t. helyt keresőknek felhívjuk b. figyelmét az

Az apróhirdetésekre,

melyre nézve is kilépések előtt egy-két hittel keressék fel a szerkesztőséget egy 50 kros bélyeggel mellékel levéllel, mikor is a szükséges hirdetést közzé tesszük s a levélre azonnal válaszolunk.

Az „UJKOR“ szerkesztősége

Szeged,

Polgár-utca 17. szám.

FELHÍVÁS

Magyarország összes pinczéreihez!

Kartársak!

Álljatok meg egy pillanatra . . . Álljon meg egy pillanatra
lelketek . . . és ügyeljétek e szót . . .

Egyesüljünk!

Midőn e szót hallottátok, midőn e szót felragadja a pillanatnyi
gondolat, jusson eszetekbe, hogy mik voltatok a múlt és vagytok
a jelenben . . . Jusson eszetekbe, hogy a piaczer nev jelentősége
mennyi s hogy arról fogalmat magának mint alkot a nagy kö-
zönség, a társadalom. Es mindezek után jusson eszetekbe léthely-
zetek jelen felfordult állapotai. Az elfajult viszonyok már is a
lejtő legészélén állanak velünk; mocsár szélén állunk, a talaj sáros
és silamlós, ha egymásba nem fogódzunk, ha önön magunkon
nem segítünk, a sikos lejtőn mindjobban mélyebb és mélyebbre
süllyedünk.

Egyesüljünk!

Csak egy szó, csak egy rövidke szó és e rövid szónak je-
lentősége reátok nézve mégis mily nagy és megmérhetetlen fon-
tosságú . . .

E kis, rövid szó magában foglalja mindazt, a mit csak ti
képezetben felhozhattok létjobbulásotok és önségítétek nézve . . .

E kis, rövid szó magában foglalja »szabadságot«, mely a
lelkekre életelőleg hat meleg fény sugaraiival . . .

E kis, rövid szó magába foglalja »Otthonot«, mely a küz-
delmes lét fáradalmi után édes enyhet és nyugalmat ad;

Es végre e kis rövid szó magában foglalja annak a nagy
szónak, melyet így neveznek »becsület«, kérdését, a mely nélkül
élet és szabadság otthonra nem talál.

Kartársak!

Nézzetek vissza, nézzetek vissza a múltba és mit láttok ott?
. . . Itt-ott fénypontként csillámlanak meg azok a szellemek, kik
tenni tan jót akartak tenni a pinczérsséggel, de kiknek e törekvésük
nem sikerült. Nem sikerült, mert ha tan a törekvés, a szándék jó
is volt, de azok nélkülöztek azt az eszmét, mely az alapot magá-
ban foglalta volna. Ne ítéljétek el őket, ne ítéljétek el, mert hát ha
azok a tört eszmék vetették meg fundamentomát ez »ujnak«; ez
»ujnak«, a melynek felépítése ti rátok vár. Csak egy darab követ
vigyen hozzá mindegyiktek, az épület fel fog épülni, a ti épületek.

Kartársak!

Halljátok meg tehát e felhívást! Halljátok meg e szót és
annak értelmét fölfogva, jöjjetek mindannyian, jöjjön mindaz, a ki
csak pinczer. Es azok, kik már ezen eszmének tudatában vannak,
terjeszkék és hívják fel mindazoknak figyelmét erre, a kik még
ezt nem tudják. Jöjjetek hát! esatlakozzunk, tömörüljünk es ezen
üdvös eszmének tudatától ösztönözve, serkentsük, buzdítsuk egy-
mást mindaddig, míg csak az épület fent nem áll, míg csak a
tetőzet fel nincs rakva es azon nem lobog a zászló, az »Országos
Pinczer-Egyesület« felszentelt zászlaja.

Szeged, 1898. február hó 7-én.

A mozgalmat előkészítő bizottság.

Koronya Imre
Tandari László
Bayer Gyula
Appeler József
Rakusczinecz Andre

Hegyháty Sándor
Ott Károly
Rosenberg Ignác
Frommer Dezső
Neumeyer József
Kundra József

Randvégh József
Klinkhammer Sándor
Sall Ambrus
ifj. Treuer István
Papp Sándor

UJKOR

ORSZÁGOS PINCZÉRLAP.

Megjelen minden hó 1-én, 10-én, 20-án.

Előfizetési ára:

Egész évre 12 korona (6 frt)
Fél évre 6 korona (3 frt)
Negyed évre 3 korona (1.50kr)

Szerkesztő és laptulajdonos:

FLÓR GYŐ

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Szeged, Polgár-utca 17. szám.

Hirdetések felvétele ugyanott.

Kéziratok nem adatnak vissza.

A pinczerek értelmiségéhez!

Kik világos értelműnké fogva jözen és okos gondolkozással tudják felfogni a „pinczérés” jelen sorsának gondkegbeejtő s mélyen alásülyedt helyzetét. azokat kérjük itt fel, hogy ne fartsák vissza magukat azon most megindult „országos mozgalomtól”, melynek üdvös czélja az összes pinczérés lét- és jövő érdekeinek megvalósítására van irányítva. Kik tehát jözen és világos öntudattal bírnak, ne legyenek távol hallgatagon s közönyvel a dolgok iránt. szakítsanak maguknak egy csekély időt. áldozzanak egy pillanatnyi fáradságot és ejszenek egy-két buzdító szót azokhoz, kik erre még rászorulva vannak. Nem kételkedünk abban, hogy a magyarországi pinczérésnek egy nagy számot tevő része tanult és művelt egynekből áll, de az sem vonható kétségbe, hogy ezen nagy számot kitevő résznél sokkal többen vannak azok, kik a műveltségnek még csak a legalsó fokára sem bírtak fölkapaszkodni. . . .

Fel tehát t. értelmiség! az emberi szeretet és az ügyek szent nevében szól hozzátok a szerencsétlen sorsu pinczerek nyomorban küzdő serege. . . .

KENYÉR ÉS JÖVŐ.

Szeged, 1898. márczius hó 1-én.

Napjainkban legfontosabb az élet valamennyi kérdései közt a »kenyér és jövő» kérdése. Lehet, hogy volt már olyan idők az, mikor ezeket nem tekintették, csak afele mellett kérdésekné, mikor ezek nem látszódtak olyan égető szükségnek, mint látszik ma. . .

Volt idő, midőn a vészadulta honföldön századokig viharzott a harcok s háboruknak felzúdult bösz szele. Ekkor azt kérde magában a bölcsőjében magzatát édesen szemlélő anya: »Mint neveljem fel gyermekem, hogy a szent harcok mezéjén a legnagyobb dicsőségek tő arathassa?»

Volt idő, midőn a nemzetet magasztos ideáknak lángheve ragadta el és egy magasabb tudomány bírásra ösztönözte a dicsvágyó lelkesítés. Ekkor ezt kérde magában a bölcsőjében magzatát édesen szemlélő anya: »Mint neveljem fel gyermekem, hogy a nagy s lángszellemeleknek a legjelesbje ő legyen. . . ?

És jött idő, midőn az érdékvágyak csillogó köntösbe bujtatót lelke került felül és homályosítá el a nemes ambíciókkal telt s törekvőket; midőn az érdék, érdék ellen s az önfentartás gondolatja a létbecsessel szállt küzdelemre. Ekkor azt kérde magában a bölcsőjében magzatát édesen szemlélő anyja: »Mint neveljem fel gyermekem, hogy ebben az önzés átkától sujtott életben majd egykor neki is tisztességes kenyér és jövője legyen? . . .»

Ezt kérdi most az aggódó jó anyának sejtve látó és előre érező lelke és bensőjét ilyenkor bizonyos félő

érzelmek szorítják össze, mert nem tudhatja, hogy az ő kis magzatocskájára majd egykor mily jövő vár és lesz-e tisztességes kenyere?

De vannak, kiket ily aggódó kérdések nem busztanak meg, kik gyermekeik jövője elé kétség nélkül és nyugodtan nézhetnek. Mert miként minden ember különbözik egymástól formában, úgy az éledek is különbözök. Vannak olyan éledek, kik minden földi jóktól körülveve, nincsenek arra kényszerülve, hogy gyermekeiket a szülői háztól ide vagy oda távolítsák el kiképzés végett; elég mód van arra, hogy ezt otthon is elintéztethessék. És viszont vannak, kik bár vagyon dolgában az előbbieknél alább is állnak, de létörülményeik mégis megengedik, hogy gyermekeiket úgy nevelthessék, hogy az »ő» annak idejében képzettségükkel fogva a magasb állások bármelyikére is pályázhasanak. Nem így van ez már az ezek után következőkkel; ezeknek léthelyzetök már sokkal gyengébb alapokon állnak, mintsem hogy gyermekeiket az összes tudományokban kiképezthetnék. A kik pedig ezt mégis szándékoznak tenni, azok ez által nem csak csekély vagyontakat emészti fel, de gyermekük jövőjét is feláldozzák legtöbbször, a mennyiben hogy czélt nem érnek. . .

Mit tehetnek aztán már az ilyenek? kénytelenek maguknak valamely iparágat választani; persze, csak olyan fajtát, a melyiken jutni valamire mégis lehghamarabb lehet. Hogy milyen lehetne az? — ilyen ugyan ha vesszük nem nagyon óriási sok van, de akadni ez is

Pinczéri kar! A szakügyeknek mindig hű pártolói és a pinczérés szent czélja megvalósulásának három hatalmas védoszlopát tisztelőbeli munkatársaknak — **Glück Frigyes** budapesti szállodás. **Nérey Dezső** budapesti kávé és **Schalkház Lipót** kassai szállodás urakat sikerült megnyerni az „Ujkor” országos pinczér lapnak.

csak akad. Itt van mindjárt egy: a »pinczéri szakma«. Találkoznék-e vajjon még csak egy is, a melynek lét-kényelme és jövője szint' ily kecsgetető volna? Nem — ugy-e hogy nem! . . . Kiválik ez, még pedig nagyon, a többi iparágak közül. Olyan ez a többi között, mint egy »tilalomfa«, vagy pedig mint a mondatok végén a felkiáltó jel . . . Azért is látja ezt meg mindenki oly hirtelen, azért is siet oly igen mindenki pinczérnek lenni. De hát nem lehet ezen csudálni egy mákszemnyit is, főleg ha egy kissé szembe tesszük ezt a másik iparágakkal. Míg az asztalos, lakatos, festő, a boltost sem véve ki, inasát három-négy év múlva szabadítja fel, addig a pinczér szakmát kezdő — felmentve minden nehezebb munkától, sőt még az iskolába fíradozástól is, — három hónap, fél vagy egy esztendő múltán már szabadjára van eresztve. Mehet világgá, mert már kitanult pinczér. Nagyon ritka hely az, hol kiképzés végett pinczér tanoncok két évre legyenek felvéve.

De van itt még egy más valami is, mi szintén nagyon kecsgetető és a mi nem a legkisebb vonzerőt gyakorolja. Ez pedig nem más, mint a »kereset forrás«. Mert azt meg újból nem foghatjuk rá akármelyik ipart űző segédre sem, hogy annak keresetforrása könnyebb és jövedelmezőbb volna, mint a pinczéré. Az az iparos segéd kora reggeltől késő estig a legnehezebb munkát végzi, kosztján kívül két-három forintnál nem nagyobb heti bérért, míg ellenben a pinczér kicsinylőleg beszél az olyan üzletről, hol naponta csak 70—80 krajczár a jövedelem. Ez az tehát, mi a pinczér szakmát annyira megkedvelti mindenki, ez az a nagy kecsgetetőség, a kereset forrás. A borra való . . . Borzas suszterlegények ész nélkül hánynak el maguktól lábszij-

jat, csirizt, kaptafát, borbélylegények ollót, szappant, beretvát s ezekhez csatlakozik még egy sereg a sok munkakerülő közül és mennek egyenesen a könnyű keresetre, azaz hogy fölcsapnak pinczérére. Csak egy kis szerencsésjük legyen — jól fog menni dolguk. És valóban, a boldog szerencse ilyeneknek szokott kedvezni, az ilyeneket gyengéd kezekkel támogatja és vezeti mind előbbre, míg azokat, kik már gyermekkoruk óta vannak a pinczérésnél — messze, mértföldekre kerülül el.

Sokan voltak már, úgy hiszem, a kik nem kevés fejtörés közt vették gondolatba, hogy ezen a rendetlen állapotban változtatni mint lehetne. Némelyek »szakiskoláknak« felállítását vélték. A mi azt illeti, ez lett volna még a leghelyesebb elintézési módja annak, miután ekkor az a sok sehomai — a kik már ebből vagy abból a mesterségből kicsapva lettek — mindjárt és egész könnyen nem ugrálhattak von' be a pinczérésbe . . .

De ezen fűdös intézményből még más egyéb áldásos hasznok is háramultak volna, legkivált két szempontból indulva ki. . . . Az egyik, hogy ekkor minden gazda rendes szakképzettséggel bíró pinczérre tenne szert, a mi aztán még azt is maga után vonná, hogy azt a pinczért főnöke valaminek mégis csak tekintene. Találhatunk-e erre most valahol? . . . Csak elvéve tudnánk olyan helyre akadni, hol még nem fordult meg egy-két ilyen »fűtyfűtű« — kik csak néhány napig lévén üzletben, szenyfoltnál egyebet nem vetnek a pinczérésre. A másik pedig, hogy ekkor annak a pinczérnek lenne tisztessége kenyér és jövője . . . Mert bizon, ha most valaki egy ilyfajta kérdést tenne, hogy: van-e a pinczérésnek jövője: őszintén szólva, csak ezt

AZ „UJKOR“ TÁRCZÁJA.

Az ember.

Egy ember volt csak az egész világon,
A nagy földön csak egy ember lakott;
S ez egy ember sem volt nyugodt sorsával.
Miért lsten még egyet alkotott.

Pedig a dolga, mint az angyaloknak
És gondja nem volt semmi, semmi sem.
Örvendhetett szép angyali dalokban,
Kik fel s le jártak a nap fényeken.

Körött, a földön mosolygó természet
Olében ringott tő, völgy és liget,
És mindent látott békén s kényelemben,
Mindent, mi csak szép s gyönyörű lehet.

Gyümölcsöző fák, érett gyümölcsökkel,
Áryát vetőknek széles lombjai.
Gyom és tövis nem termett, csak a földnek
Látszottak égi szép virágai.

És mégis, mégis ez a szép valóság
Csak néha kapott egy tekintetet.
Az ember sokszor busan nézett körül,
Midőn reája minden nevetett.

Az lsten egyszer leszállt angyalával,
Hogy lissa lenn a szép természetet:
S mig ő boldogan néz alkotását,
Az angyal látá a tekintetet.

És szólt: „Nagy lsten, világ alkotója,
Tekintsd az embert, gondja semmisen,
Ki őt teremté, gondoskodik róla . . .
S hogy mégis boldog volna, nem hiszem.

Pedig valóban, mily szép a természet:
Friss forrás buzog és csörg a patak,
A nap az égről ragyogva tekint le,
Hogy láthassa a szép zöld lombokat.

Berkes ligetnek pászitján szaladnak
A vidám őz s a pajkos vadlák,
S hever a többi, mig a kis madarak
Lombon felettünk szép dalt mondanak.

De hátha . . s tovább nem mondta az angyal —
Az lstenre veté tekintetét,
Ki ekkor kates fényt sugárzó arcczal
Nézé földön járó bus emberét.

„Igen, az oka édes angyal lényem
Nem más itt, mint az egyedüliség;
S a mért ez így van, az a nagy szeretet,
Melylyel az embert környezi az ég . . .

mondhatnánk: nincsen... És ez igaz is, mert ha kissé szorosabban vesszük, hát akkor ez a mostani »pinczér élet« semmivel sem különb, mint a »lutri játék«... Ha valakinek egy is szerencséje van, a pinczérségből még meg is gazdagodhat (nem pinczérségtől) de ellenben a legtöbb csak várja ezt a szerencsét, és várja hűségesen mindaddig, míg csak ebbe beje nem öregszik. Hej, ez aztán már valóságos furcsa és szomorú élet, ha egyszer már az ember öreg, és mégis csak pinczér... Ekkor aztán már az sem nagyon ritka eset, mikor a főnök öreg pinczérjéhez így szól: »Maga már többet ne jöjjön üzletbe, maga már öreg, magát már nem használhatom...« Ide tekintsetek, ide legyen figyelmetek, ti ifjan pályát választó sereg, kiket a pinczér »ure-ság« egyre csalogat és folyton kecsogtet. Mert ne véltétek ám, hogy az a más iparos segéd a pinczérnek nagyon alatta áll...! Annak az iparos segédnek csak két-három forint a heti fizetése, csak ily csekély kis bért kap, de azért ő jól tudja, hogy ezen kis bér után van neki tisztessége »kenyere« és »jövője«.

Tenni kéne már nekünk is valamit... tenni kell...! mert a meddig az a »pinczér« csupán csak a »jó szerencsére« fekteti föl minden kis reményét, addig nincs neki, addig nem lesz neki tisztességes »kenyere« és jövője....

Ébredjünk.

A napnak kis sugár fényére életre kél az ég s a föld; a szellő szárnyain szétszálló kis madár siró hangjára megmozdul a rengeteg; és a hívó szavakra felébred a nagy nyugalomnak legmélyebben alvó szelleme, ott hagyja édes álmát és megy a hívó szó után, keresi és kérdezi: honnan jött a hang?

Szerettem volna mindig a mint most van,
Egyedül lütni őt és boldogan,
Mert mihielyt többre száll a napnak fénye,
A jóból egynek csak kis része van.

Baj s küzdelmekkel leszen tele élte
S kevés a gondja mi jóra vezet
A rosszat tenni hajlandó lesz lelke,
S ő ki teremté, arra fog kezét.

Örök szenvedés leszen neki sorsa
Mi boldog léte, az csak pillanat.
Sok ártatlanul hal mások vétkéért...!
Sajnálom szegény ember sorsodat!*

De midőn látta az embert magában,
Ujra megesejt rajt kegyes szíve,
És szolt: mégis mi száználomra méltó,
Hogy rajtnak kívül nincsen senkije.*

„Hiszen lehetnek bármennyien a földön,
Csak tudják mindig mi a szent erény:
S szeressék egymást, nem fog akkor kénszi,
Mit óhajt lelkük s vár a jó remény.

Csak egyet értsen mindig minden ember,
Csak egyért küzdjön minden gondolat.
Mi másra s önmagára jót fog hozni,
A baj s szenvedés ekkor elmarad.

Csak mi nem ébredünk?!..

Mi megdöbbenő egy kérdés, vagy tán felelet az?
Mi kérdezzük-e ezt, vagy tán az alvók nagy serege
mondja álomban... Csak mi nem ébredünk!

Sehogy sem lehet megérteni e szokat.
Egyszer egy kis fucska almát evett, a mit meg-
látva egy böles ember, ily kérdést teszen ahhoz:

»Fiam szereted az almát?»

»Szeretem«, mondja a kis fiu.

»És mért szereted?...«

»Mert jó«, válaszol az ujra.

A böles ember fejet csóvált és gondolkozva ment el a kis fiutól és elkezdí magában latolgatni.

Csak kis gyermek, egy öntudatlan lélek, a ki még a világból semmit se tud, és azt mégis tudja, hogy az almát azért szereti, mert jó.

Es tessék, mi már nagyok s felnöttek vagyunk, észszel és öntudattal bírunk és nem tudjuk megmondani, hogy a mit szeretünk, miért szeretjük? Mert jó... igen, de ezt a kis gyermek is tudja...

Istenem, milyen is az az ember. Tudja jól, hogy ő neki valami olyanféle kell, a mi jó, és még sem törekszik arra. Vagy talán azt várnánk, hogy azt a jót valaki helyünkbe hozza? Hozza hát, csak lessük. A sült galamb máma már senkinek se reptel a szájába, régen történtek meg csak ilyenfélek. Most az ilyesmi a világért se történne meg. Elmúlt az idő, más a kor, más világot élünk. Olyan világban élünk most, a melynek elektrikus korszeleme pihenésre időt senkinek nem enged.

Lám, az a papucos eszmadia kölyök alig várja azt az időt, hogy felszabaduljon az inasság alól, mert tudja, hogy akkor, mint legény, tehet a mit akar, ezt is, meg azt is, de meg a rossz diája azt is tudja, hogy ha ő már egyszer legény lehet, még csak az eszébe sem jut, hogy milyen jó lenne még egyszer inasnak lenni...!

Ejnye de furcsa hasonlat ez! De pásszol, tehát akkor helyes...

És higgyen mindig égi Istenében!
Az ember akkor látva szent urat,
Elébe ment és alkotója előtt
A föld porait hajta meg magát.

Az Isten látván az ember hűségét,
S a miről eddig milyen hallgatott:
Hogy szerető lényét megvigasztalja,
Legott egy asszonyt neki alkotott...!

Egy ember volt csak az egész világon,
A nagy földön csak egy ember lakott,
S ez egy ember sem tudt nyugodt sorsával,
Miert Isten még egyet alkotott...!

Flóráfi Gy.

Hogyan lett az idén pinczér-bál Karakó-Szöröcsökön.

A karakó-szöröcsöki pinczerek arany ifjusága, mint minden évben, az idén sem akart hátramaradni a többi szakmabeli ifjaktól. Miként a jó eger dióról, a hű eb vajoláról, ugy ők — farsang lévén — bálról álmodoztak. Taval is volt, legyen az idén is. Igen ám, csakhogy a tavallal nagyon is befagyatottak, t. arany ifjuság. Annál is inkább oda se neki és hozzá fogtak a hangulat csináláshoz. A mult évbeli báltrevezőkön valami hideglelés féle borzongás futott végig, mikor erről értesültek. Egy olyan tavalliféle kudarcnak kitégyék magokat még egyszer?! Hátha az egész világ ennek következtében össze-

A mi kis pinczéreink mikor odahagyják a borfűsőt, lesz belőlük valami más, nagyobb rangu pinczér s alig tellik el idő, sokszor még egy egész esztendő sem, és már az szeretne lenni inkább a mi volt, borfű.

Hátra és nem előre tör itt az ifju vágy, az ifju lélek nyugtalan bölcs képzélmé a voltban talál magának ontadalmat és megelégedést, nem a »lesz«-ben, a küzdelem s kétségbe telt jövőben.

De szomorú lélek az, kinek reménye vesztett s a ki folyton csak visszavágy a földre.

Es mért teszi azt?

Mert nem látja, hogy létjövőjének rózsás arca mosolyogna rá és az feleje tárt karokkal integetne. Hogy abban küzdeni is kell, azt meg másik pinczér társaitól nem tapasztalja. A mint az Isten megteremté őket, vannak, élnek, de nem éreznek, semmi magasabb hivatás, semmi nemesebb célokról való küzdelem . . . Bizon tisztelt pinczértársak, mi inkább meghaltunk, mint élünk. Bolond beszéd, tudom ezt mondja jóval több felénél és igazuk van, de nekem is.

Hiszzen az Istenért, csak tekintünk abba a fekete valóságba, a melyben mi vagyunk. Előttünk, utánunk tenger sötétség, mindkét oldalról pedig a nyomor és megint a nyomor.

Valami megfjezhetetlen . . .

Tudjuk jól, hogy mindezek miért vannak, ismerjük minden bajnak a maga forrását, és mintha csak úgy akarnánk, ügyet nem vetve, rá se gondolunk, csak állunk tétlenül és nézzük összetett kezeikkel, még szinte bamulunk saját nyomorúságunk retentő nagyságát.

Hej, pedig mizezen mily könnyű volna segíteni.

Mig otthon vagy az üzletben üres óráinkban csak elhívjuk az időt, addig szépen eszünkbe juthatna helyzetünk és fejünkét ilyesmin törhetnénk, hogy: vajjon mint lehetne ebből a rossz helyzetből jó helyzetet csinálni? Vajjon mint lehetne azt kivinni, hogy egy más, egy kissé szűz jövendősegit tekintene reink? . . . Bizon az ilyen szép és hasznos eszmékkel kellene foglalkoznunk, vagy hogy — eja, de igazán nem is tudom

dülné . . . nem, nem — hallani se akartak róla. De azért azok el nem csüggedtek; kimondták, hogy bált tartanak, tehát ezen szavukat be is váltják. Volt köztük egy-két lelemenyeseb elméjű, és egy kis lótas-futas után a bálnak megtartása biztosítva lón. Körülbélül is csak erre fog kiterjedni leírásom. Ezt se tenném, hanem hát az ember soha se tudhatja, hogy ennek vagy annak a tanúságát hasznát mikor veszi.

Ha a kezdeményezéstől kezdve egész a bálrendezés megalkulásáig bullethenek adtak volna ki, tiszta képet ezekből alkotni nem lett volna lehetséges, pl. hétfőn a beteg állapota (beteg alatt bál értendő) kielégítő, csekély láz és egy kis félrebeszélés; kedd: a beteg állapota hirtelen oly komolyra fordult, hogy a legrosszabbtól lehet tartani; szerdán: a tegnap észlelt rosszabbra fordulást a beteg erős szervezete következtében kibírta ugyanarra, hogy aggodalomra nincs már ok. Ilyenhez hasonló előzményteljes dolgok után megalakult a rendezőség.

Kik különben a »mozgalom« szótartók, nem éppen az elsők közül valók voltak, ok nem. A néhány kezdeményező azok közül volt, kik minden egyesületi gyűlésen a »hallgatók« . . .

Itt van legelső helyen Kelényi Octáv, egy jóvalóval derek csendes alak, ki most a farsangon adott először életjelt magáról. Ot olyasmi, mint például ha az ügyünk a zsebében kotorász, nem érdekli, hanem most mégis feléledt. Benfentesek mondják, az ok: a szerelem, az

már, hogy itt úgy hamarjában mit és mennyit össze nem mondtam. De hát így vagyunk mindannyian, az ember sokszor elfelejti magát, mint a hogy most én is elfeledtem azt, hogy mi még — ébren sem vagyunk . . .

Nem vagyunk ébren. I. pinczértársaim! Nem, mert hiszen ha ébren volnánk, látnánk nyomorúságos állapotunkat; látnánk a sárban fetrengő s tiprott becsületünket; látnánk a krajczárokat koldulót, ki azt mondja: én is pinczér vagyok; és ha ébren volnánk, csak meghallotta volna már közlünk valaki ezt a hangos kiáltást . . .

Ebredjünk!

A nagy közönség.

A társadalom és a pinczérség.

II.

Minden és mindig változik. A nagy idő és kor hatalmak nagyon változatosan osztották be maguknak az intézkedéseket; folyton más és más rendszerrel lepik meg a világot. Az egyik században ekként, a másikban meg már ismét másként működnek. És az emberiség, a létsorsok az ezen működéseknél vannak alávetve. A korszelemeknek hatása meglátszik mindenben s mindenütt: a multban, jelenben, sőt vannak sokan, kik már ezt a jövőben is előre érzik. Nemzetek, népek e korhatások alatt élnek, gondolkoznak és tesznek. Ha az a korhatás megszűnik, ők is megváltoznak és várják az új jelenséget, a mely a további folyásoknak van hivatva irányokat szabni. És midőn ez az irány meg van jelölve, azonnal lesz egy egész újabb létrejövő, más gondolkozás és fogalom és egy teljesen más világ . . .

De mi közünk nekünk ezekhez az idő s korhatalmak, világ és az emberiséghez . . . ?

Egyelőre még semmi nagyobb nincs, de lehet, hogy tan idővel nekünk is lesz . . . Ki tudja? Most még mi csak egy nagy semmiség vagyunk. A mi nevünk még latba nem kerül, a világ mi rólunk csak annyit

okozat: a bál. Kéri Árpád a rendezőségnek legmozgóbó lelke, egy ezer szívvél bíró szép fiú, ki egyszerre négy leányt is képes udvarolni és nincs az a komoly akadály, a mely őt a bál résztvevéstől eltántorítaná.

Tarján Gida tartalékos 83-as baka; ő a bál vezérc, ki mint a rendező bizottság kiküldött tagja szerepel mindenütt. Végül még Nopcsa Imre, a kitűnő táncos, kotlilon rendező és hős szerelmes. Rossz nyelvek azt állítják, hogy egyszer egy szerelmes levelet írt, a melyben következő: passzus volt: valamint az orrom, irántad szerelmem oly véghetetlen . . .

A midőn tehát ezen fennebbiek összeállottak, nyomban elkezdtek fáradozni, hogy a bál ellenzékét megpuhítsák, még pedig amugy isten igazában. Es ezen föltevésökben nem vallottak kudarcot, mert a mint a meghívóból is olvasható volt: Fejér György (a táncvigalom esküdt ellensége) b. b. elnök; Daróczy Barna b. b. al-elnök és jegyző; Piambo Dezső b. b. pénztárnok.

Hála egyesek természeti gyengeségének, a bál meglés és okvetlen egy tetemes összeggel gazdagítják a nyugdíj-alapot. Most azután értjük, miért van ez a tizenkét elnök a bál meghívón, ezenkívül a sok tiszteletbeli cím. Most hát már csak önzésből szabad jókedvűnek lenni?!

Oh bölcs Salamon! most értem csak teljesen bölcseségedet:

Az egész élet hiúság — — —

Döry Gyula.

tud most, hogy »pinczér«-nek szólít bennünk, mást semmit. Azért mondtam, hogy még azokhoz semmi közünk, de még lehet... De térjünk át tárgyunkhoz.

Az iparosság a múlt időben (még nem is olyan rég) a mostani viszonyokkal szemben szinte háttér fordítva állt. Akkor az az iparos segéd önálló, vagy mester addig nem lehetett, míg egy-két évet nem vándorolt és így tapasztalatra nem tett szert. A mi szakmáknál ez ugyan nem állt, de azért bizonyára nagyon sokan voltak, kik a vándorlattal kezükben jártak be szép honunk tájait és állapotokat meg egy-egy jobb helyen nagy utaikban. Természetesen, akkor még nem tűnt fel senkinek is, hogy az a pinczér gyalog utazik, már csak az akkori vonatok (fuvar- és postakocsik) tarifa árszabály nagysági szerint is ítélve. De most ez feltűnő ám...

Ha most valamely pinczér csak úgy »czufusz« kerekedik tovább, ez feltűnést keltő nemcsak mások, hanem magunk előtt is. Miért?... Mert azt annak a gyalog utazó pinczérnek nem tudjuk megbocsátani, hogy az magának 3—4 forint utazási költséget, tisztességes uton-módon ne tudjon beszerezni. Ha pedig ez nincs meg neki, akkor vagy elitta, vagy elkartyázta, — szólnak erről felfogásaink. De találkoznak ezek között sok olyanok is, a kik nemcsak úgy szükségből, mint inkább rendetlen életmódjuk fentartása végett gyalognak folytonosan. Ezek pinczérök, de azért sosem mint pinczérök, hanem mint csavargók élnek... Ha valaki az ilyenektől azt kérdezi, hogy miért nincs üzletben? egész bizonyos lehet a kérdés, hogy azok a feltett kérdésre sohasem felelnek, hanem a helyett egy regény elbeszélésebe fognak, melynek ők a hősei, kiket ilyen és ilyen szerencsével áldott egykor meg Isten és az a borzasztó sorcsapások következtében mind elpusztult; a regény befejezése pedig: hogy már ennyi és ennyi sok időt töltöttek volt korházban. Ezt a regényt mindenütt és mindig elmondják, a miért aztán persze kapnak itt is, ott is hol több, hol kevesebbet, de annyit biztosan kapnak, a miből megélik.

Ezek volnának tehát a pinczér szakmanak azon hulladékjai, kiket rátaláláskor azonnal a szemétdűzörbe kellene szórniunk. Tündököljenek ott, ne itt a mi körünkben... Igen ám, csak hogy még akkor ezzel nem értünk véget. Mert ezek mégis csak tisztességesek azokhoz képest, kik minden szakmát a magukévá tesznek és a kiknek hogy volt-e valami mestersegük, vagy nem, azt talán még a jó Isten maga sem tudná megmondani.

(Folytat. köv.)

A t. pinczér közönséghez.

Az »Ujkor« második száma jelent meg ma.

Az »Ujkor« második számát adjuk ma a mi t. közönségünk kezébe. Olvassa el mindenki a lapot, lapozza végig minden pinczér és fontolja jól meg azon szavakat, melyek a pinczérök felszabadulásának hirdetői. Nem légből kapott szók azok és nem raklámszerűségért vannak azok ottan kiírva; a magyarországi pinczérség összes érdekeinek megvalósulása, a magyarországi pinczéröknek egyetlen egy czéja — szabadsága foglalhatik azokban. Csak egy kis akaratkészség, csak egy kis összetartás kell és azok mind fognak lenni — teljesülten és megvalósodva.

De hogy ezen nagy és szent czélok mielőbb elérve legyenek

az »Ujkor« pillanatnyi időt nem vesztegetve látott ahhoz, hogy ezen terv s teendőknek kivételéhez a szükséges támaszokat és főszközöket megszerezze s midőn

ezt megselekedte, nem mulasztja el, hogy erről ne értesítje a t. közönséget.

Az »Ujkor«-nak három fő s kiváló szellemi erőt sikerült megnyerni az »Országos Pinczér Egyesület« eszméjének, kik a szakirodalom terén mindig nemes buzgalommal végeztek el még a masokra eső rész is és tették nevéket illusztráció a közéletmérés előtt, tolluknak kitűnő segítségével.

A három nagy kiválóságot, mint az »Országos Pinczér Egyesület« eszméjének védoszlopait s az »Ujkor« tiszteletbeli munkatársait a következő nevekben van megismerhetem bemutatni a t. közönségnek:

Glicik Frigyes, a Pannónia szálló tulajdonosa Budapest.

Nérey Dező kávé Budapest.

Schalkhá: Lipót szálló-tulajdonos Kassán.

A fő- és rendes munkatársainknak névsora pedig a következő:

Poós Gyula f. t. Hegyháti Sándor f. t. Tóth Kálmán f. t.

Szauer Kálmán	Fekete Géza	Blasutny István
Randvégh József	Bogner Károly	Verseghy István
Weber Károly	Dreisker Miklós	Dautlich Gyula
Tardy Gábor	Hoch Lajos	Koltzsváry Bandi
Ruisz Ferencz	Garab József	Horváth Mihály
	Meggyesy Lajos	

rendes munkatársak.

A magyarországi pinczéri karnak lindmegannyi kitűnősége. Ügybizagi és lelkes fiatal, kik a jó eszmének értelmet felfogni tudván, azt a czéljutásig törekednek vinni. Bár csak már valamennyien ezen az egy szándékon volnánk...

Midőn tehát az »Ujkor« ezen kiváló szellemi tehetségek seregében indul meg újra utján a t. pinczér közönséghez, midőn az »Ujkor« ezen nemesen gondolkodó s ügybarátokkal kezdi meg küzdelem teendőit, felszólítani vagyunk bátrak a többi t. értelmiséget is, hogy ezen üdvös munkaságban ők is tartsanak velünk és vegyenek részt abból a magasatos küzdelemből, melynek megvívása, győzelemre juttatása ezer és ezer embernek boldogulását vonja maga után...

Mindezek után pedig az »Ujkor« országos pinczér-lapunkat a t. pinczér uraknak becses figyelmébe ajánljuk s egyszersmind kérjük arra szives támogatás és pártfogásukat...

Az »Ujkor« előfizetési ára márczius hó elsőtől fogva:

Egész évre	12 korona
Félévre	6 »
Negyedévre	3 »

Az előfizetési díjakat kérjük mielőbb postautalványon czímünkre beküldeni.

Az »Ujkor« szerkesztősége

Szeged, Polgár-utca 17.

... Kartársaink ! ...

Egy „mozgalom“ megindítására törekedünk, egy üdvös „mozgalom“ megindítására kérünk fel benneteket... Mit akarunk...? Célunkat elérni. — összes érdekeinknek érvényt szerezni és eltpört becsületünket visszanyneni... de a miket is teljesíteni magunkat gyengének érezzük, magunkat erőtlén és kevesnek tudjuk... Felhívunk tehát titeket is: jöjjetek és tartsatok velünk. Tartsunk össze és legyen mindgyükünknek egy gondolatja, egy szándék és akaratja.

Ha mind egyet akarunk, ha mind egy szent czél fele törek-szünk, Isten áldása lesz velünk és a szándék, az akarat — teljesülni fog....

A szegedi mozgalmi bizottság.

A mi kis pinczéreink mikor odahagyják a borfiúságot, lesz belőlük valami más, nagyobb rangu pinczér s állig tellik el idő, sokszor még egy egész esztendő sem, és már az szeretne lenni inkább a mi volt, borfiu.

Hátra és nem előre tör itt az ifju vágy, az ifju lélek ontatlan bölcs képzelmé a voltban talál magának nyugalmat és megelegedést, nem a »lesz«-ben, a küzdelem s kétségrel telt jövőben.

De szomoró lélek az, kinek reménye vesztett s a ki folyton csak visszavágy a földre.

Es mert teszi azt?

Mert nem látja, hogy létjövőjének rózsás arca mosolyogna rá és az feljé tart karokkal integetne. Hogy abban küzdeni is kell, azt meg másik pinczér társaitól nem tapasztalja. A mint az Isten megteremté őket, vannak, élnek, de nem éreznek, semmi magasabb hivatás, semmi nemesebb célokért való küzdelem... Bizon tisztelt pinczértársak, mi inkább meghalunk, mint élünk. Bolond beszéd, tudom ezt mondia jóval több felénél és igazuk van, de nekem is.

Hiszen az Istenért, csak tekinünk abba a fekete valóságba, a melyben mi vagyunk. Előttünk, utánunk tenger sötétség, mindkét oldalról pedig a nyomor és megint a nyomor.

Valami megfelfejthetetlen...

Tudjuk jól, hogy mindezek miért vannak, ismerjük minden bajnak a maga forrását, és mintha csak egy akarnánk, ügyet nem vetve, rá se gondolunk, csak állunk tétlenül és nézzük összetett kezeikkel, még szinte bámuljuk saját nyomorúságunk retentő nagyságát.

Hej, pedig midezén mily könnyű volna segíteni.

Mig otthon vagy az üzletben türes óráinkban csak elhívjaljuk az időt, addig szépen eszünkbe juthatna helyzetünk és fejünkkel ilyesmin törhetünk, hogy: vajjon mint lehetne ebből a rossz helyzetből jó helyzetet csinálni? Vajjon mint lehetne azt kivinni, hogy egy más, egy kissé szebb jövődőség tekintene reánk...? Bizon az ilyen szép és hasznos eszmékkel kellene foglalkoznunk, vagy hogy — ejha, de igazán nem is tudom

már, hogy itt ugy hamarjában mit és mennyit össze nem mondtam. De hát így vagyunk mindannyian, az ember sokszor elfelejti magát, mint a hogy most én is elfeledtem azt, hogy mi még — ébren sem vagyunk...

Nem vagyunk ébren, t. pinczértársaim! Nem, mert hiszen ha ébren volnánk, látnánk nyomorúságos állapotunkat; látnánk a sárban fetrengő s típirtt becsületünket; látnánk a krajczárokat koldulót, ki azt mondja: én is pinczér vagyok; és ha ébren volnánk, csak meghallotta volna már közülünk valaki ezt a hangos kiáltást...

Ebredjünk!

A nagy közönség.

A társadalom és a pinczéség.

II.

Minden és mindig változik. A nagy idő és kor hatalmak nagyon változatosan osztották be maguknak az intézkedéseket; folyton és más rendszerrel lepik meg a világot. Az egyik században ekként, a másikban meg már ismét másként működnek. És az emberiség, a létsorsok az ezen működéseknek vannak alávetve. A korszemlelmek hatása meglátszik mindenben s mindenütt: a multban, jelenben, sőt vannak sokan, kik már ezt a jövőben is előre érzik. Nemzetek, népek e korhatások alatt élnek, gonfolkoznak és tesznek. Ha az a korhatás megszűnik, ok is megváltoznak és várják az új jelenséget, a mely a további folyásoknak van hivatva irányokat szabni. És midőn ez az irány meg van jelölve, azonnal lesz egy egész újabb létrendszer, más gondolkodás és fogalom és egy teljesen más világ...

De mi közünk nekünk ezekhez az idő s korhatalmak, világ és az emberiséghez...?

Egyelőre még semmi nagyobb nincs, de lehet, hogy tan idővel nekünk is lesz... Ki tudja? Most még mi csak egy nagy semmiség vagyunk. A mi nevünk még latba nem kerül, a világ mi rólunk csak annyit

dülne... nem, nem — hallani se akartak róla. De azért azok el nem csüggedtek; kimondták, hogy bált tartanak. tehát ezen szavukat be is váltják. Volt köztük egy-két leleményesb elméjű, és egy kis lótas-futás után a bálnak megtartása biztosítva lón. Körülbélül is csak erre fog kiterjedni leírásom. Ezt se tennem, hanem hát az ember soha se tudhatja, hogy ennek vagy annak a tanúságnak hasznát mikor veszi.

Ha a kezdeményezéstől kezdve egész a bálrendezés megalkalulásáig bullektinek adtak volna ki, fízta képet ezekből alkotni nem lett volna lehetséges. pl. hétfőn a beteg állapota (beteg alatt bál értendő) kielégítő, csekély láz és egy kis félrebeszélés; kedd: a beteg állapota hirtelen oly komolyra fordult, hogy a legrosszabbtól lehet tartani; szerdán: a tegnap eszlett rosszabbra fordulást a beteg erős szervezete következtében kibírta ugyanynyra, hogy aggodalomra nincs már ok. Ilyenhez hasonló előzményteljes dolgok után megalkalult a rendezőség.

Kik különben a »mozgalmat« szították, nem épen az elsők közül valók voltak, ok nem. A néhány kezdeményező azok közül volt, kik minden egyesületi gyűlésen a »hallgatók«...

Itt van legelső helyen Kelényi Octáv, egy jóvalóul derék csendes alak, ki most a farsango. adott először életjel magáról. Öt olvamsi, mint például ha az ügynök a zsebében kotorász, nem érdeklí, hanem most mégis feléledt. Benfentesek mondják, az ok: a szerelem, az

okozat: a bál. Kéri Árpád a rendezőségnek legmozgóbb lelke, egy ezer szívvel bíró szép fiú, ki egyszerre négy leányt is képes udvarolni és nincs az a komoly akadály, a mely őt a bál résztvevéstől eltántorítaná.

Tarján Gida tartalékos 83-as baka; ő a bál végző, ki mint a rendező bizottság kiküldött tagja szerepel mindenütt. Végül még Nopcsa Imre, a kitűnő táncos, kottilion rendező és hős szerelmes. Rossz nyelvek azt állítják, hogy egyszer egy szerelmes levelet írt, a melyben következő: passzus volt: valamint az orrom, irántad szerelmom oly véghetetlen...

A midőn tehát ezen fennebbiekké összeállottak, nyomban elkezdtek fardozni, hogy a bál ellenzékét megpuhítsák, még pedig amugy isten igazában. És ezen föltevésökben nem vallottak kedarczot, mert a mint a meghívóból is olvasható volt: Fejér György (a táncvigalom esküdt ellensége) b. h. elnök; Daróczy Barna b. h. alnök és jegyző; Piambo Dezső b. h. pénztárnok.

Hála egyesek természeti gyengeségének, a bál meglész és okvetlen egy tetemes összeggel gazdagítják a nyugdíjalapot. Most azután értjük, miért van ez a tizenkét elnök a bál meghívón, ezenkívül a sok tiszteletbeli cím. Most hát már csak önzésből szabad jókedvünk lenni?!

Oh bölcs Salamon! most értem csak teljesen bölcseségedet:

Az egész élet húság — — —

Döry Gyula.

tud most, hogy »pinczér«-nek szólít bennünk, mást semmit. Azért mondtam, hogy még azokhoz semmi közünk, de még lehet... De térjünk át tárgyunkhoz.

Az iparosság a mult időben (még nem is olyan rég) a mostani viszonyokkal szemben szinte háttat fordította állt. Akkor az az iparos segéd önálló, vagy mester addig nem lehetett, míg egy-két évet nem vándorolt és így tapasztalatra nem tett szert. A mi szakmánknl ez ugyan nem állt, de azért bizonyára nagyon sokan voltak, kik a vándorbottal kezükben járták be szép honunk tájait és állapotokat meg egy-egy jobb helyen nagy utalkban. Természetesen, akkor még nem tűnt fel senkinek is, hogy az a pinczér gyalog utazik, már csak az akkori vonatok (fuvar- és postakocsik) tarifa arányosabily nagysági szerint is ítélve. De most ez feltűnő ám...

Ha most valamely pinczér csak úgy »zufuszt« kerekedik tovább, ez feltűnést keltó nemcsak mások, hanem magunk előtt is. Miért?... Mert azt annak a gyalog utazó pinczérnek nem tudjuk megbocsátani, hogy az magának 3—4 forint utazási költségét, tisztességes uton-módon ne tudjon beszerezni. Ha pedig ez nincs meg neki, akkor vagy elitta, vagy elkártyázta, — szólnak erről felfogásaink. De találkozunk ezek között sok olyanok is, a kik nemcsak úgy szükségből, mint inkább rendetlen életmódjuk feltartása végett gyalogolnak folytonosan. Ezek pinczérök, de azért sosem mint pinczérök, hanem mint csavargók élnek... Ha valaki az ilyenektől azt kérdezi, hogy miért nincs üzletben? egész bizonyos lehet a kérdező, hogy azok a feltett kérdésre sohasem felelnek, hanem a helyett egy regény elbeszélésebe fognak, melynek ők a hősei, kiket ilyen és ilyen szerencsével áldott egykor meg lsten és az a borzasztó sorcsapások következtében mind elpusztult; a regény befejezése pedig: hogy már ennyi és ennyi sok időt töltöttek volt kórházban. Ezt a regényt mindenütt és mindig elmondják, a miért aztán persze kapnak itt is, ott is hol több, hol kevesebbet, de annyit biztosan kapnak, a miből megélik.

Ezek volnának tehát a pinczér szakmának azon hulladékjai, miket rátaláláskor azonnal a szemétdűzörbe kellene szórnunk. Tündököljenek ott, ne itt a mi körünkben... Igen ám, csakhogy még akkor ezzel nem értünk véget. Mert ezek mégis csak tisztességesek azokhoz képest, kik minden szakmát a magukévé tesznek és a kiknek hogy volt-e valami mesterségük, vagy nem, azt talán még a jó lsten maga sem tudná megmondani.

(Folytat. köv.)

A t. pinczér közönséghez.

Az »Ujkor« második száma jelent meg ma.

Az »Ujkor« második számát adjuk ma a mi t. közönségünk kezébe. Olvassa el mindenki a lapot, lapozza végig minden pinczér és fontolja jól meg azon szavakat, melyek a pinczérnek felszabadulásának hirdetői. Nem légből kapott szók azok és nem reklámszerűségért vannak azok ottan kiírva; a magyarországi pinczérsg összes érdekeinek megvalósulása, a magyarországi pinczéröknek egyetlen egy célja — szabadsága foglalattatik azokban. Csak egy kis akaratkészség, csak egy kis összetartás kell és azok mind fognak lenni — teljesülten és megvalósodva.

De hogy ezen nagy és szent czélok mielőbb elérve legyenek

az »Ujkor« pillanatnyi időt nem vesztegetve látott ahhoz, hogy ezen terv s teendőknek kivételhez a szükséges támaszokat és főszközöket megszerezze s midőn

ezt megcselekedte, nem mulasztja el, hogy erről ne értesítje a t. közönséget.

Az »Ujkor«-nak három fő s kiváló szellemi erőt sikerült megnyerni az »Országos Pinczér Egyesület« eszméjének. Kik a szakirodalom terén mindig nemes buzgalommal vezették el még a második eső részt is és tették nevéket illusztráció a közelmérés előtt, tolluknak kitűnő segítségével.

A három nagy kiválóság, mint az »Országos Pinczér Egyesület« eszméjének védőszóloait s az »Ujkor« szerkesztői munkatársait a következő nevekben van természetesen bemutatni a t. közönségnek:

Glück Frigyes, a Pannónia szálló tulajdonosa Budapesten.

Nérey Dező kávé Budapest.

Schalkhá: Lipót szálló-tulajdonos Kassán.

A fő- és rendes munkatársainknak névsora pedig a következő:

Poós Gyula f. t. Hegyháti Sándor f. t. Tóth Kálmán f. t.

Szauer Kálmán	Fekete Géza	Blasuthy István
Randvégh József	Bogner Károly	Verseghy István
Weber Károly	Dreisker Miklós	Dautlich Gyula
Tardy Gábor	Hoch Lajos	Kautzovány Bandi
Rutisz Ferencz	Garab József	Horváth Mihály
	Meggyesy Lajos	

rendes munkatársak.

A magyarországi pinczéri karnak mindmennyinyi kiténőségei. Ügybizagi és lelkes fiatalok, kik a jó eszmének értelmet felfogni tudván, azt a czéljátúság törekednek vinni. Bár csak már valamennyien ezen az egy szándékon volnának...

Midőn tehát az »Ujkor« ezen kiváló szellemteltségek seregében indul meg ujra utjan a t. pinczér közönséghez, midőn az »Ujkor« ezen nemcsak gondolkodó s ügybarátokkal kezdi meg küzdelem teendőit, felszólítani vagynak bírák a többi t. értelmiség is, hogy ezen üdvös munkaságban ők is tartsanak velünk és vegyenek részt abból a magasatos küzdelemből, melynek megvívása, győzelemre juttatása ezer és ezer embernek boldogulását vonja maga után...

Mindezek után pedig az »Ujkor« országos pinczér-lapunkat a t. pinczér uraknak becses figyelmébe ajánljuk s egyszersmind kérjük arra szives támogatás és pártfogásukat...

Az »Ujkor« előfizetési ára márczius hó elsőtől fogva:

Egész évre	12 korona
Félévre	6 »
Negyedévre	3 »

Az előfizetési díjakat kérjük mielőbb postautalványon czímünkre beküldeni.

Az »Ujkor« szerkesztősége

Szeged, Polgár-utca 17.

.... Kartársaink !

Egy »mozgalom« megindítására törekedünk, egy üdvös »mozgalom« megindítására kérünk fel benneteket... Mit akarunk...? Célunkat elérni. — összes érdekeinknek érvényt szerezni és eltiport becsületünket visszanyni... de a miket is teljesíteni magunkat gyűlölet érezzük, magunkat erőten és kevesnek tudjuk... Felhívunk tehát titeket is: jöjjetek és tartatok velünk. Tartsunk össze és legyen mindgyükünknek egy gondolatja, egy szándék és akaratja.

Ha mind egyet akarunk, ha mind egy szent czél felé törekszünk, lsten áldása lesz velünk és a szándék, az akarat — teljesülni fog....

A szegedi mozgalmi bizottság.

Felkeri még ezenkívül a szegedi mozgalmi bizottság mindazokat, kik az »Ujkor« első számát megkapták, hogy az abban kibocsátott aláírási iverket az »Országos Pinczér-Egyesület« eszméjének elfogadói aláírásával, mielőbb sziveskedjenek beküldeni az »Ujkor« szerkesztőségébe.

KÜLÖNFÉLÉK.

A t. pinczér közönséghez!

Mely tisztelettel kérjük fel mindazokat, kik már az »Ujkor« első és második számát kézhez kapták, hogy a lapra vonatkozó előfizetési díjakat a legközelebbi postával beküldeni sziveskedjenek. Az előfizetési díjat legelzszerűbb postautalvány útján ezen címre küldeni:

**AZ „UJKOR“
szerkesztősége és kiadóhivatala
Szeged, Polgár-utca 17.**

Előfizetési ár:

Egész évre	12 korona
Félévre	6 »
Negyedévre	3 »

Vidéki

Munkatársak, levelezők és tudósítókértünk fel az ország minden részéből, minden városából, Szakközlemények és az ismert helyi sajak hírek — személyzet-, üzletváltoztatások, üzletmegnyitások, stb. — pinczér szakmába vágó újdonságok beküldésével, nagy és nemesszolgálatot tennének mind az »Ujkor«, mind pedig az összes pinczérségnek.

Vendéglős változás.

A helybeli Kossuth Lajos sugárúti „Alföld“-vendéglő legközelebb gazdálkodó cserél, a mennyiben Buza István, a jelenlegi vendéglős házat vett és folytatni üzletét saját házában szándékozik.

A Kass-palota.

Fenomenális épület emelkedett a Tisza parton. Impozáns kül-sőjéről látva, az ember azt hinné, hogy nem is itt építették, hanem legalább is Budapesten. A városi színházról vagy tizenkét kass-ugrásra írta eskü, de minek daczára is bajosan tudná — még most — kitalálni valaki (főleg a ki nem szegedi) hogy ezen két nagy épület közül vajon melyik is légyen a színház? Csak egy oláh ember kucsujára különböztet van köztük, minek után hogy majdnem egyforma magasok. De van oszt még egy kis más különbség is köztük: az egyiknek oldala, másiknak eleje néz a Tiszára.

Kívül már kész, belül még nem egészen. Apróbb munkálatok: festés, ezírfázis sat. még egyre folynak bent. A berendezést már a jövő hó elején kezdik, a minék még abban a hónapban okvetlen kész is kell lenni, miután már május első napján a „nagy kávéház“ s étterem megnyitás és emeletekben pedig különféle társas egyesületeknek lakas huzcolkodása lesz.

A Kass-palota kávéházi főpinczér állásra Ott Karoly van kiszemelve, ki most még Aradon van, de a megnyitási időre bizonyosan itt lesz. A többi személyzet felvétele is folyik már.

Bandl „Korona kávéház“.

Egy a jelenkor izléseinek teljesen megfelelő csinos berendezésű kávéház ez, melynek — dacára, hogy a számtalan a vidékről Szegedre jövő pinczér urak rendes napi vendégei (ez még divat) — a nagyobb úri osztálynak is egy nem kis intelligens Tésze látogatója. Bandl János, a Korona kávéház érdemes tulajdonosa maga is pinczér szakmát végzett s ebből az osztályból egy éve sinces, hogy kijött, de azért (nem mint némely pinczérből lett kávé vagy vendéglős) hogy kávé, nem röstel pinczér vendégeivel egy asztalhoz leülni s

vefok elszórakozni. Jól tudja ő azt, hogy annak a más publikum pénzének sinces nagyobb értéke, mint a pinczér pénznek. Arra a tapasztalatra meg eddig nem jött rá, hogy e miatt a pinczér vendég miatt kávéházaiból mások kimaradtak volna.

Fel is hívjuk itt a „Bandl Korona kávéház“-ra a t. pinczér urak figyelmét, legfőképp pedig azon t. pinczér uraknak, kik még mindig nem átalják a legalsóbb rendű kávéházakban meginni a rendes délutáni feketéjüket és elolvasgatni azokat az újságokat, a melyek ott nincsenek.

Furcsa pör.

Még a múlt évben történt ez eset, hogy egy L. nevű n.-kikindai vendéglős egy szegedi ügynöktől valamely disztrakomára (banquet) 200 drb. evőeszközt kért. P. ügynök, kinél az a megrendelés történt, nem rendelkezett a szóban forgó evőeszköz mennyiségével, de mégis, hogy a vendéglős keresésnek némileg elget tegyen, egy ismerőt, B. nevezetűt elküldött Cs—i ügynökhöz, hogy attól kérje a 200 drb. evőeszközt a vendéglős nevében. Cs—i ügynök szívesen állt a keresnek és nyomban ki is adta az evőeszközt és az annak használatáért járandó összeg kiállított számláját. B. fogta magát és szépen leutazott N.-Kikindára, magával vivén az ételnek eszközeit is.

A disztrakomának már vége szakadt, mikor B. előállott a Cs—i ügynök által kiállított számlával: tessék fizetni L. ur ennyit és ennyit. De ő már csak nem fizet, gondolta magában a vendéglős és szóval is kijelentette, hogy ő az evőeszközt kölcsön és nem pénzért kérte.

B. urnak mit volt tenni, bele kényszerült nyugodni a kijelentés és az evések eszközeit a mint Kikindára levitte, úgy fel is hozta Szegedre, persze kifizetetlen számlával. O, hó — csak hogy ebbe meg Cs—i ügynök nem egyezett ám olyan könnyen bele. Fizesse meg B. ur, neki L. vendéglőshöz semmi köze; és mindezek után még kijelentette B. urnak Cs—i, hogy ha nem fog fizetni, hát ő pöröl; és úgy is tett, bepörölte B. urat. Hó, ez nem lesz jó, gondolta B. ur is és a dolgot nem vevén tréfára, ő is pörölt; ő meg bepörölte L. vendéglős urat; tessék, fizessen ő, a ki az evőeszközt használta, majd aztán ő is fizet, ha a vendéglős fizet.

Mindebbe pedig az a legjobb, hogy P. ügynök, — kinél a kérdéses evőeszköz lett rendelve kölcsönképen — nem pörösködik senkivel sem. Ő lerázta idejekorán a nyakáról azt a galibasságot, neki senkihez semmi köze.

Tanulság. Addig nyujtsatok ki lábaitokat, a meddig a takaró ér; ha a takaró rövid, a lábunk kiér és megfázik. L. urnak se volt valami nagyon hosszú a takarója. Főpinczéri állását, melybe gond nélkül élt, oda hagyta és lett szállodás. igen, szállodás és 200 drb. evőeszköz nélkül. Most meg már különben nem is szállodás.

Észlelet.

Ha az ember lassan, tapogatózva és kissé figyelmesen jár körül, észleletek vesz észre. Szegeden a tíz ügynök valamelyikével történt meg, hogy „távbeszélő“-jének lejárta és jöttek hozzá a megújítási összegért, csakhogy az ügynök ur megtagadta a további előfizetést, okul vetven azt, hogy arra már szükség úgy sem igen fog lenni, miután a pinczér urak kezdenek már nagyon barátságosak lenni az ügynökhöz, a mi pedig előjele egy komoly és nagy forradalomnak.

No akkor hát csak rajta t. pinczérség, szolgáltatások még több okot félelemre az ügynök uraknak. Mindenek előtt pedig hirdessétek az »Országos Pinczér Egyesület“-et és az ingyen „elhe-lyezést.“

Tánczosok kikölcsönzése.

(Mg.) Halleben életrevaló ölete támadt egy vállalkozó szellemű embernek. A farsang idejére egy tánczosokat kikölcsönző és közvetítő intézetet létesített. Ki is adta a lapokban a különös vállalat tarifáját, mely a következő: Szállitok: középszerű tánczosokat frakkban, fehér nyakkendővel 2 márkáért, csevegő képességgel együtt 2 márká és 50 fillérért; elsőrendű tánczosokat kifogástalan eleganciával öltözve s a kik a keringőt visszafelé is tánczolják a 3 márká 50 fillérért; kitaró tánczosokat kövér hölgyek számára a 3 márká 75 fillérért; elegáns társalgókat monoklival a 1 márká 75 fillérért; négyes rendezőket a 3 márká 50 fillérért; bálanyákat és almányokat a 4 márkáért; tősztozókat a 12 márkáért — jótállás mellett...

Csodálni lehet, hogy ezek a mi élelmes ügynökeink közül nem kapott bele valamelyik már egy ilyenfajta táncz vállalatba.

Rém.

A b-szarvasi Árpád szállodában egyszerre sok minden is összejött. Bál, lakodalom, busnesztés s még valami más tartottak egy füst és rövid két-három nap alatt. A sok multság közül persze akadt olyan is, a melynek érendjében a többi között hal is szerepelt. Az Árpád szálló tulajdonosa ennek érdekében tehát hal után gondoskodott és ennek beviselésével üzletemberét, Szekeres Ferenczre bízta meg, ki a kávéházban mint második volt. A hal beviselését tehát elvállalva, fölvetve a 45 forintot és ment Szegedre, ahová ugyan ő nem ért meg, talán ha elérte is, de vissza többé nem ment, és hogy a hal árvalát mit tett, vagy hova fordította, azt megint csak ő maga tudja Szekeres Ferencz.

Csendes Gyula ur, a főpinczér föl aztán maga be Szegedre az utolsó napon, a mikor egyszerűsödött jelentette azt a jófajta Szekeres Ferencz.

Akad tehát még mindig egy ily elvetemült s személtre való jellem, ki egy ilyen alaváló tett elkövetésével más tisztességekről ranlja le a becsületet. Megvetni, kerülni kell az ilyen, tisztaságokból kizárni, nem érintkezni vele, sőt még erre olyanokat is figyelmeztetnünk kell, a kik még a megvetettet nem ismerik... De mást mit is érdemelne az ilyen? Semmi egyebet, mint megvetést és gyűlöletet.

Juczi.

Nincs nagyobb halála az asszonynak, mint mikor a család vissza felel, kivált meg ha már amegy is egy kissé föl van háborítva haragja. Ne ad Istent, hogy ekkor csak egy békés szót is hallani lehessen tőle. Tudom, az az hogy dehogyan is tudom, mikor nem vagyok asszony, és rá még nem is eszedés asszony. Tehát nem tudom, hanem már láttam gyakran, hogy ilyen felindult állapotban az asszony még provokálni is képes, provokálja a családét, az az hogy pofon üti. Dejzen csak ez kellene még a mi Juczinknak, én el sem tudom gondolni, hogy ez ilyen esetben mire is nem volna képes... Nincsen az én háziaszonynomak az a legkisebb szava, a mit a Juczi azzonnal vissza nem mond. Talál ő kérem minden szóra választ és rögtön... Ha az asszony valamiért — a mire Juczi csakugyan rá is szolgál — egy kissé összetereztézi, hogy már megint csak nem úgy tesz, mint kéne tenni egy rendes családnek stb. — Jucziniál kész a válasz, (azt mindig nagy nyugodtan szokta tenni).

„Ne is tessön a tánczos asszonynak mérgeledni, legyőn csak kérom egészen megnyugodva, mert ha olyan grombán tezik becsületi, usse töszöm mög...“

Igy bizon, ez a mi Juczink válasza.

A minap egyszer hamarabb kész volt az ebéd a szokott időnél. Még fél tízenkettő se volt. A Juczi hogy mi gondolatban lehetett, nem tudni, fogta magát és leült ebédelni. — Jön az asszony:

— Hát te mit esinál? .?!

— Hát öszöm, — mondja a Juczi.

— De te, iszen még mi sem ettünk.

— Hát baj az, mög osztán ma mér nem ösznek a tejes asszonnyék, mikor mindön kész.

— Te Juczi, mond meg csak kérlek énnekem, hat láttad te már azt valahol, hogy a család előbb eszik mint az ur?!

— Hát ha écező éhös vagyok, mög osztán én nem öszöm mindig, mind az urak, a tejes asszonnyék az előbb nem rég éttek, neköm meg azt is sajnáják, ha ebédel öszöm, (ekkor kelt fel), igazán az embönék solbse hannah békít, míg az ebédné se, csak a lelkömmet öszem, mer esse mög assé tecciz, és ekkor még következt egy serög, közbe sör hang is volt. (de azért nem sít, Juczi sohasem sít), az asszony pedig vitatóz, de hiába, mert Juczi-ól szót se értett a maga szavából sem... Fogta magát és ott hagyta a fakepnel a vérig sértett családét, s mikor kiment:

Szépén elkezdett énekelni Juczi...

A szegedi pinczéség köréből.

A Sz. P. A. T. legutóbbi összejövetelén a mozgalmat előkészítő bizottság a következőkben állapodott meg:

Hogy a magyarországi pinczéség az „Országos Pinczér Egyesület“ eszméjét magáévé tegye, összekötésébe kell hozni egymással azoknak kiváltságos tehettség és ügybuzgóbb híveit, mígvöl is a mozgalmat előkészítő bizottság körlevekelt fog kibocsátani és azokban fogja felkérni a t. értelemeket a szükséges teendőkre nevez.

A szegedi pinczér asztaltársaságának az üléséről felvett jegyzőkönyvét majd a jövő számunkban fogjuk közölni. Mostaniban csak a Sz. P. A. T. rendszabályainak kivonatát ismertetjük.

Szegedi pinczér asztaltársaság rendszabályai.

1. §. A szegedi pinczér asztaltársaságának célja és teendője, az egymás közti viszonyai, ismerettség és önművelődés fejlesztése, a pinczér szakmába vágó közhasznú intézmények ápolása és művelése, valamint az „Országos pinczér egyesület“ mozgalmak előkészítése és az arra való felügyelet, melyekből kifolyólag a szegedi pinczér asztaltársaság választ magának: 1) egy elnököt (Randvégh József), 2) egy alelnököt (Kosinzy Antal), 3) egy titkárt (Hegyháti S.), 4) egy pénztárnokot (Rosenberg Ig.), kik egyszerűen választmányi tagok is.

2. §. Az elnök, mint az A. T. fője tartozik minden összejövetelnél megjelenni s az összejövetelt alkalmával a szokásos rendet ellenőrizni, és minden felszólalások és indítványozásoknál a döntő szerepet vinni.

3. §. Az alelnök, az elnök meg nem jelenése esetén végzi a fenti elnöki teendőket és gyakorolja az elnöki jogot.

4. §. A titkárnak kötelessége minden összejövetelről jegyzőkönyvet felvenni, a mely jegyzőkönyv a jelenlévő tagok által hitelesített, azonkívül az A. T. névszárat rendesen felolvasni és arról rovatot vezetni, nemkülönbön az elmarasztalási könyvvezetéssel bízik meg.

5. §. A pénztárnok, ki az A. T. pénztár kezelésével bízik meg, kötelessége a bevételek és az eretleges kiadásokról rendes könyvet vezetni, a pénztár kezelését felelősséggel vállalni, továbbá a pénztár mennyiségét az összejövetél lezárásakor a jelenlévő tagokkal ismertetni.

6. §. Az A. T. tagja kizárólag csak a pinczér szakmába tartozók lehetnek.

7. §. Minden új tag felvétele, csakis a választmányi tagok hozzájárulásával, illetőleg azok beleegyezésével történhetik.

8. §. Elmarasztalások: a) négy fillérben (2 kr) marasztalatik el az a tag, ki az összejövetelről elmarad és erről nem tesz jelenlévő elnök vagy titkárnak.

b) Két fillérben (1 kr) az a tag, ki az összejövetel ideje alatt idegen vagy német szót említ meg.

c) Két fillérben (1 kr) ki az elnök és titkárt az összejövetelnél más néven (mint elnök s titkárt) szólítja meg.

Kelt Szegeden, 1898. Febrúár hó 20-án.

Kosinzy Antal, Randvégh József, Hegyháti Sándor,
alelnök, elnök, titkárs.

A szombathelyi vendéglősök és pinczerek bálja.

A szombathelyi vendéglősök, kávéosok és pinczerek együttesen rendezett bálja mult hó 16-án folyt le Hainzmann János szállodatulajonos főrendezője alatt a »Sabaria« disztermében. Egy erős és egészséges karsszelemtől áthatott vig társaság gyűlt itt egybe, hogy annak rendje módja szerint egy rangos táncvigalmat tartson.

Kivittük a részünket a farsangból mi is, kik egész éven át mások mulattatása körül fáradozunk . . .

A szép nem jól volt képviselve nagyszámú csinos kisasszonyok és menyecskék által és folyt a tánc egyre szilajabb jó kedvvel, míg a hasadó hajnal nem oszlatta szét a vig kedélytű szép társaságot.

A hölgyeknek alább közölt névsora mutatja, hogy főleg Szombathely és vidékének vendéglősei, korcsmárosai és kávécai családtagjai szolgáltatták a bálhoz a kontingenst.

A hölgyek névsora a következő:

Kisasszonyok: Bierbauer Ilona, Bozzay Mariska, Fekete Róza (Pápa), Gemeiner Mariska, Horváth Juliska (Acsád), Halmos Irén és Mariska (Székesfehérvár), Hoffmann Stefánia, Horváth Irma, Kurcz Ilka, Notnágel Ilona, Nyul Mariska, Pap Mariska, Pum Irma, Strobl Mariska, Tóth Gizella, Tóth Emília, Valner Gizella (Felső-Eőr), Zámbo Mariska, Zsoldos Gizella stb.

Asszonyok: Bierbauer Lajosné, Bierbauer Józsefné (Rum), Bozzay Józsefné, Fekete Istvánné, Gabriel Györgyné, Gemeiner Donátné, Halmos Jánosné, Horváth Iréné, Horváth Kálmánné, Höbör Lajosné, öz. Hoffmann Mária, Kántor Ferenczné, Konyakné, Kurcz Ferenczné, Müller Sándorné, Nagy Béláné, Németh Gyuláné, Notnágel Jánosné, Pommerné, Pum Jánosné, Schmid Alajosné, Simon Józsefné, Tóth Józsefné, Wittman Jánosné, Wittreich Ferdinándné, Wittenleitner Jánosné, Zámbo Istvánné, Zsoldos Károlyné sat.

A bál rendkívül fényesen sikerült, a mint a leszámolás előtt már következtetni lehet, kétszáz forintot felül maradt jótékonycézúra, melynek fél része a nyugdíj alaphoz adatik. *Weber Károly.*

Bécsi hírek.

Bécsben az »Osztrák pinczérégyesület« megalakult és »Országos elhelyező irodát« létesített. Tehát ilyenformán bécsi kartársaink megelőztek volna bennünket, előbb alkották meg azt maguknak, mire mi még csak tőrekszünk . . . De mindezekre nézve még biztos felvilágosítás és tudóstást várunk.

Mozgalmi hírek.

A lap lezárásakor vettük, hogy Győrben az »Országos Pinczér egyesület«-i mozgalom megindult, a lelkesek élén t. munkatársunk Dreisker Miklós ur áll.

Ujvidéken a mozgalmi bizottság megalakítása körül Kolozsváry Andrást t. munkatársunk fáradozik.

„Vivát“ a nemes czélökért tőrekvők vezetői és seregének.

Felkerjük mindazokat,

kik az Ujkor első számát elolvasták, hogy az abban foglalt Országos Pinczér-Egyesület eszméjéről véleményük nyilvánítását levél formában hozzáink beküldeni sziveskedjenek. A beküldött leveleket, esetleg kivonatokban, sorrend szerint fogjuk közölni a lap következő számaiban.

At „Ujkor“ szerkesztősége.

Itt az „Ujkor“.

Fel, pinczér társaim!
Eljött már az „Ujkor“.
Nap fényes szavai:
„Mi rajtunk most a sor.“

De itt is ideje,
Bájtunk már eleget,
Küzdöttünk, harcoltunk,
S még sincsen becsület.

Nem volt becsületünk,
Eldobottak voltunk,
Egyezer szerencsénk,
Hogy mindent félrtűntek.

Felróva hordozá
Bájtunk ezer kebel,
Am sok esés után
Megtellik a cseber.

Előre, társaim . . . !
Szép jövő vár reánk,
Boldog ország nincs több,
Csak a mi szép „Hazánk“.

Mégis mi itt olyan
Élantsyulva élünk.
Langoljon hát jogért
S szabadságért verünk . . . !

Keressük enyészett
Kis társaságunkat,
Itt az „Ujkor“, majd nyit
Ez előttünk utat

Fel hat társak, s a mig
Nincs lét, becsület, jog,
Küzdjünk ügyeinkért . . .
Velünk az „Igazság“
. . . S Isten segitni fog

Tardy Gyöbör.

Tudja azt mindenki, hogy az álszent és profétáknak követők mindig többen voltak, mint azok, kik a jószándékot megérteni tudták. A mint tehát azt tudja mindenki, úgy tudom én is, hogy azok nagyon sokkal vannak többen, kik a pinczér ügyek érdekében kifejtett szándékunk és világos czélunk meg nem értik, vagy hogy ezt — lehet tin nem készakarva — félre magyarázzák. De még a mi t. pinczér közönségünkben ily világos értelem nyilatkoznak meg, a mig a mi t. közönségünkben ily égi szikrák fel-fellobbanását látjuk, addig el nem fogunk csüggedni, hogy a pinczér ügyek, a szent „Egyetértés“ hiányában — örökre vesztevünk.

(Szerk.)

Dreisker Miklós és az Országos Pinczér-Egyesület.

Egy levelet kaptunk ma a postán, melyet egy t. kartárs küldött be hozzánk s a melyben véleményét mond az »Ujkor« s az »Országos Pinczér-Egyesület«-i eszmékről.

Ha nem tudnánk, hogy a magyar Pinczéri karnak vannak még több kitűnőségei, azt kérdeznénk, hogy hol termett ez az ösztinteségben kimagasló, ritka lélek, a ki gondolatait — mint napfényt a földre — tisztán és homálytalanul vet soraira. Mi, mesterkéletlen és szívszerint szözlünk az ország pinczéréségéhez és Dreisker Miklós, a Győri vasuti étterem főpinczére szint azon szavakkal felel nekünk.

De álljanak itt a sorok és győződjön meg a t. olvasó közönség, nem valakit felmagasztaló szavainkról, hanem a felől, hogy ebben az önző világban még mindig vannak igazi emberszeretők, a kik, mint maguknak, úgy másoknak is jót akarnak:

Az »Ujkor« tekintetes szerkesztőségének
Szegeden.

Valóban kapóra érkezett hozzám az »Ujkor«. Úgy érzem, mintha álmaim teljesedését látnám az »Ujkor« megjelenése által.

A magam részéről a felvetett eszmét magamévá teszem, azt pártolom és tőlem telhetőleg úgy saját hatáskörömben, valamint az érdekeltek között terjeszteni fogom.

Az »Ujkor« egyes cikkeiben kifejtett és bőven ismertett programmal egyetérték, azt minden helyeslem és hiszem, hogy ilyen auspiciók mellett a terjesztett Országos Pinczér-Egyesület létesülni fog, a mit

egyébiránt teljes szívemből kívánok és óhajtom, hogy az önök fáradsága és valóban nemes, önzetlen lelkesedéssel megindított mozgalom meghozza egészséges és szép gyümölcsseit.

Az eszme valószínűleg meg, az ige öltön tetset s a czél szentesítse a nemes, az emberies, a becsületet és a tisztességes eszközöket.

Ezek kívánságaim!

A midőn tehát az aláírásokkal ellátott gyűjtőívet megküldöm s jelzem, hogy a győri vasuti vendéglő alkalmazottjai részéről 3 előfizetés indítottat utnak 3 negyedévi lapra, ugymint a magam részéről egy, az éthordók részéről egy és a borfiúk részéről is egy előfizetést: kívánom, hogy valóban üdvös mozgalmuk eredménytel fejeződjék be.

Győrött, 1898. febr. 27.

Kiváló tisztelettel

Dreisker Miklós

főpinczér.

EGYEZER BOLONDSÁG.

Bárdos Bálint és Borókás Bonifác.

MINDEN TAMÁSTÓL.

II.

Ki volt Bárdos Bálint és Borókás Bonifác.

Hej, de sokat is tud róla beszélni ez az én unoka nagybátyám! Rá is fogta ám már az a rossz világ, hogy: biztosan Mindenféle bátyja lesz apja annak a Bárdosnak. A mi pedig nem áll, mert Mindenféle Tamás — a ki nekem unoka nagybátyám — jól tudja, hogy Bárdos Bálintnak ki volt az apja, bár azt én se értem, hogy ennek kijelentését miért tartja magában, és ez az egy, a mi őt egy kissé titokszertűvé teszi a világ előtt. Más-ként ismeri őt mindenki. Budapestén a legelőkelőbb társaságoknak élte őt lelke, a legnagyobb ur házaknál benfentes, minden »estélyen« ott van, bálók nála nélkül nem rendeztetnek, csak ezt az egyet nem tudják, hogy ki volt az apja, meg hogy hol született. Lakásával szinte így van. Isten tudja, hogy hány is nincs neki; ma itt mondja hogy lakik, holnap meg ott és es mindennap masutt. Felesége is minden esztendőben egy-kettő van. Az intímebb barátok sokszor megcsipik Borókást, a ki Bárdosnak testi-lelki barátja:

»Te Bonifác, ugyan mond meg már — mert nek-ed csak kell tudnod — miért vált el Bárdos a leg-utóbbi feleségétől?»

»Ugyan né izetlenkedjeteK — mondja nagy komolyan Borókás — hiszen olyan gyönyörű szép felesége van most is, akár csak egy született muszka hercegnő.

Persze aztán már az ilyen feleletekre senki sem kérdőzöködik tovább. Különben pedig ő véle sincsenek, mint Bárdossal. Azt ugyan tudják, hogy Borókás Bonifác családját vissza tudja vinni a legregibb időkbe is, előbb meg nem áll, míg csak Ázsia sivatagait össze nem kalandozta és onnan be nem jött Árpáddal Magyarországra, a hol aztán bemutatja azon hősokeket család-jából, kik ennek és a másik királyoknak tették fényessé

uralkodásait vitézségökkel, kivéve a tatárjárás és mohácsi korszakot, ezekről nem teszen említést. Ő az utolsó sarj a Borókás nemzetségben; ősi birtoka, kastélya Ludasbálon, Pesten pedig emeletes háza vannak, és még mind ezekhez hozzátéve: Borókás magános és szép fiatal ember, kire a szép szemeknek legszebbjei nemcsak úgy véletlenül vetnek esdő pillantásokat, és a ki mindezen kívül Bárdos Bálintnak testi és lelki jó barátja . . .

Ezek tehát a mi hőseinknek nagy alakjai, a mint itten ez irás által megismertette vannak, ilyenek és nem különbek ők . . . A gyepől az ő kezükben van, ők irányítanak mindent és mindenkit (azaz hogy ő, mert a fő mindenben csak Bárdos, de hogy ő egymaga ne tűnjön annyira fel, vette és veszi maga mellé mindig Borókást) a közügyeimen rajtuk van összpontosulva, a mit ők mondanak: hiszik, hogy úgy van (ha nem is úgy van) s a níket ők ajánlnak, elfogadják; egy szóval pedig senkinek semmi kifogása ellenük mi tekintetben is . . .

Azzal a »Borókás-féle házzal« körülbelül szint így volt mindenki. Látták, hogy egy nagy hat emeletes ház es tudták, hogy »Borókás Bonifác háza«. »Na, ilyen nagy és szép palota talán még Bécsben sincs több«, mondták a bámulók. »Mégis csak rengeteg vagyónak kell annak lenni, a ki egy ilyen házzal rendelkezik: az ám, osztán még hány háza nincs neki ezenkívül, csak Budapestén, másutt meg, ki tudja meg mennyi lehet«, fűzték tovább és tovább az okoskodásokat. Pedig ha ezek helyett az okoskodások helyett egy kicsinyt a telek-könyvekről is okoskodtak volna, tudom majd, — dejsz mit erről és épen nekem beszélni . . . Nekem ehhez semmi közöm s nem különben másnak is. Mindenféle Tamás — a ki nekem unoka nagybátyám — szintén azt mondja:

Ne avatkozzon senki se más dolgába és vagyoni tilkaiba, mert ez nem szép dolog, és még hozzá teszi, hogy ez Istennek bölcs rendelése, a ki ezt két nagy

magyar fejedelem. Taksony és Botond által nyilatkoztatva ki a földi embereknek... Ez okból tehát én is békét hagyok ennek a telekkönyvnek, úgy is kitűdődik majd minden, mert — a régi bölcsék szavai szerint — »a világosság mindig napfényre szokott jönni«, bár én étalám, a »napfény által«. De hát ezzel se törődöm, ennek is békét hagyok, legyen minden úgy, a mint van, ne essék csorba soha semmin és a becsületen, mint a föld golyóiban, mert ez utóvégre sem lenne gömbölyű, ha teszem föl Európát, Ázsiát, vagy pedig valamelyik nagy Óceánt kivágnak abból. Gyezzen lenne akkor, mint egy narancs, a melyből két-három gerezdet kihástanak, vagy még tán olyan sem. Nyugodjunk meg tehát teljesen abban, hogy a »világosság napfényre kerül«...

Most pedig, minek utána tollamnak léghajóján már ennyire elrobogtam (mert én, rendesen léghajón szoktam utazni, ha utazom) bátor leszek az »Egyezer bolonság« rokonzenes és nemes erkölcsökkel megáldott olvasó közönségének szíves engedélyezésével rá térni egy utra, a melyről már mesziről meglátszik a csúszó, kupolás és tornyoskálkkal gazdagon fűszerezett

— Borókás Bonifác háza. —

Mindenféle Tamás — a ki nekem unoka nagybátyám — így mesélte ezt... *Hallgassátok.*

Egy nagy és előkelő »kompania« maradéka volt még együtt a »Balambér« szálloda nagy éttermében. Ebéd után volt már, többen el is mentek, de a kik még ott maradtak, hozzá láttak azon nagy teendőkhöz, már teszem a mily nagy teendők ebéd után szoktak véghez vinni az emberek. Az egyik szivarozgatót, a másik nyugtatót, a harmadik még a fogaít is meg-meg piszkálta, míg ellenben Bárdos Balint a nagy asztalának fején végezte az ő rendes ebéd utáni dolgát, az »anekdottázást«. Hallgató volt egy egész sereg; persze, mert mindenki hallgatta. Csak egynek nem akaródzik figyelmessége lenni és ez az egy Borókás Bonifác, ki most épp egy kifogástalan szivarra gyújt, (nem mondhatom meg minőségileg, mert én nem voltam ott) aztán leveri a szivar szemetet kabátjáról, begombolja és feláll. Ferencz ur (az étel felszolgáló pinczért mindenki Ferencz urnak hívja a »Balambér«-ban) már tartja a kabátot. De hisz ennek lesz megint mit hallani, mert Borókás Bonifác már őt nem egyeztetve figyelmessé: »Ferencz ur, én nem vagyok olyan finnyás, mint a többi fiatal ur, én magam is ram l'om venni azt a felöltőt.« — És csakugyan maga ölti fel, és e művelés után egyenesen megy a tükörbe...

A nagy étteremben a »maradék kompanián« kívül nincs senki és így azoktól meg nem feszélyezve, illegiti magát és intési bajuszát meg nyakendőkét. Közbenközben még egy nagyokat gondol is Borókás ur.

Bárdosinak ez a közbe-közbe gondolatás nem kerül ki figyelmet. Különben is pedig már bevezette »anekdottáját« az utolsót, tehát van ideje oda szólni.

— Bonifác, már megint mibe föl a lángész...?

Bonifác pedig egyet mosolyog a tükörbe és bajuszának most még balszárnán tesz egy igazítást, miközben a választ is megadja:

— Tervem: Budapestnek legszebb asszonyát meghódítani...

— Csak nem bolondultál meg, — mondja Bárdos úgy félig gúnyos szavakkal oda vetve.

— Ha nem hiszed, fogadj velem, mondja egykedvűleg Bonifác.

— Eszembe sincs — és kaczagna Bárdos, de —
— Fogadok én — meg én — meg én — s a még többi tíz vagy tizenöt fogadó szavai elfojtják véle a kaczajt...

Fogadtak tehát és a fogadásról nyugtát, azaz hogy szerződést csináltak legottan, melyet is a t. olvasónak azonnal fel fogok olvasni csak elsőben elmondom Bárdos Balintnak legutolsó anekdottáját, a melyet is körülbelül akkor végzett be, midőn Borókás Bonifác egyenesen a tükörbe ment... Ez nagyon fontos...

(Folytatás kov.)

Sajnos dolgok.

Az »Angolfügefá« kávéházban Borókás Bonifác elmélyedve olvas egy lapot. Egyszer csak magához inti a főpinczért.

— Xavérius, mondja csak kérem, hát önök pinczerek annyí sokan vannak, hogy még kongresszusokat is rendezhetnek?

— Sajnos, uram, vagyunk sokan, de a mi még sajnósabb volna, ha kevesebben lennénk.

— Hát osztán hogy értsem ezt? — ütődik meg Borókás ezen.

— Hát csak úgy — mondja a főpinczér, — hogy azon esetben az a sok kaptafa, beretva és cizinóber kerülök csak úgy sereglenének fölcsapni pinczereknek. így legalább megis vissza tartják magukat, mert úgy is látják, hogy a pinczérség annyí, mint a felhősereg... Hanem — és lassan mondta csak tovább — ha azok azt tudnák, hogy az a sok hónapok és évig ellenzengő pinczereknek nincs több tudományuk, mint a cipész művész inas fél papucs sarkának, de iszen akkor nem törődnenek a többség szóval — rohanna valamennyi kaptafa, beretva és cizinóber kerülő, felcsapni pinczerek.

Borókás Bonifác elálmélkodott, míg Xavérius ur ment teendői után.

Az egyezer bolonság szerkesztője Minden Tamás ur *munkatársakat* keres.

Kik az *Egyezer bolonság* érdekügyeinek tiszta szívvel és lélekkel és mindhalálig hű pártolói akarnak lenni, tiszteletteljesen felkértem azokat, hogy szerkesztőségemben keressenek fel akár személyesen, akár levélileg a fenti ügyek megbeszélése végett. Továbbá felkértem a m. t. munkatárs jelölteket, hogy falujuk vagy városukból minden mende monda, tréfa, pletyka vagy akármí nemű elcséplét dolgokból a legközelebbi postával tudósítást küldjenek... Legfőképen pedig azokról értesítsenek, a kik az »Országos Pinczér-Egyesület« eszméjének nem hívei. No még csak ez kellene, mikor magam is az vagyok.

Minden Tamás, az Egyezer bolonság szerkesztője.

Felüls szerkesztő és lapkiadó

FLÓR GYŐZŐ

**Szállodások, vendéglősök,
kávésok és a főpinczér** uraknak
b. figyelmébe ajánljuk

Az országos pinczér elhelyező irodát

Az országos elhelyező iroda közvetít egy férfi,
mint női személyzetet.

Az országos pinczér elhelyező iroda a t. főnök és főpinczér urak óhajának kielégítőleg s a közvetítés eszközésében azonnal és a legpontosabban jár el.

Felkérjük tehát a fenti címeket, hogy ily szükség alkalmával megrendelő levél vagy sürgönyeikkel teljes bizalommal forduljanak hozzánk, Templom-tér 6. szám, Országos elhelyező iroda.

**Az orsz. pinczér elhelyező iroda
vezetősége Szeged,
Templom-tér 6. szám.**

Kéretnek a t. pinczér urak főnökükkel közölni a fentieket.

A helyt kereső t. egyének,
ugy az összes női személyzeteknek
b. figyelmébe ajánljuk

Az országos pinczér elhelyező irodát

Templom-tér 6. szám.

Ezenkívül még a t. helyt keresőknek felhívjuk b. figyelmét az

Az apróhirdetésekre,

melyre nézve is kilépésök előtt egy-két héttel keressék fel a szerkesztőséget egy 50 kros bélyeggel melléltet levéllel, mikor is a szükséges hirdetést közzé teszszük s a levélre azonnal válaszolunk.

**Az „UJKOR” szerkesztősége
Szeged,
Polgár-utca 17. szám.**

Apró és nyilttéri hirdetményekre felhívás!

Legalkalmasabb

Ki állást nyujt,
Ki állást keres
(férfi és női személyzet)
Ki üzletet nyit
Ki üzlet után tudakozódik
Ki elad
Ki venni akar
Ki valamit megtudni akar

az »UJKOR« »Apró hirdetés«-ét felkeresni, hol minden szó csak két krajczárba (4 fillér) kerül.

Vastagabb betűkkel nyomva 4 kr. (8 fillér).

A ki pedig valamely ismerősének hollétéről akar tudomást szerezni, küldjön be az »UJKOR« szerkesztőségének egy levélben mellékelve **50 kros** bélyeget s az illetőt szaklapilag fogjuk felkeresni.

Az „UJKOR” előfizetési ára:

Egész évre . . . 12 korona (6 frt)
Fél évre . . . 6 korona (3 frt)
Negyed évre . . 3 korona (1.50 kr)

Az »UJKOR« Husvétől fogva a „Szép világok” című szépirodalmi melléklapot is hozza, melyet az »UJKOR« előfizetői teljesen ingyen fognak kapni.

Az »UJKOR« a magyarországi pinczerek szaklapja megjelen minden hó 1-én, 10-én, 20-án.

Az előfizetési díjakat legcélszerűbb postautalványon küldeni az »UJKOR« szerkesztőségébe.

Az „UJKOR” szerkesztősége és kiadóhivatala

SEGED, Polgár-utca 17. szám.

Nyilttéri hirdetések a legjutányosabb árakon eszközöltetnek

Üdönség minden emberre nézve.

Hallatlan olcsó árak.

I órák üvege biztosítása 1 évre 30 krajczár.

Csakis hétfőn

d. e. 9 óratól d. u. 3 óráig.

Bátor vagyok a t. közönségnek hallatlan jutányos árgyűzkeket b. figyelmébe ajánlani.

Egy óra lánca 1 frt 50., más napokon 2 frt 50 kr., három évi jótállással. Ezen óra csak hétfőn napokon kapható; úgy szintén fali kerek órák bádog rámkában az előlapon üveggel 1 frt 75 kr. — csakis hétfőn d. e. 9-őtől d. u. 3 óráig, más napokon ára 2 frt 75 kr., mert az említett időben csakis ezen órák repesztésével és eladásával foglalkozunk.

Kedvezményes árak:

Nyolcz naphoz egyszer felhuzandó zsebró. ezüst és aranyozott ezüst 6 19 90 frtg. Zenei órák 7 frtól 150 frtg. Inga-órák 6 25 frtól 50 frtg. Kakuk-órák 3 frtól 45 frtg. Konyha-órák minden 8 naphoz huzandók fel. 2 36 — 7 25 frtg. Schwarzwaldi fali órák különfele alakban 1 65 — 8 frtg. Ebrészó-órák 1 80 — 22 frtg. Zsebrák 3 — 1 70 frtg. Óralánczók 50 krtól 65 frtg. Gyűrűk 3 frtól 150 frtg. Ferfi mellűk 1 54 frtg. Fülbevalók 25 krtól 2 90 frtg.

Látosévek 3 25 frtól 24 frtg. Szemüvegek acélkeretben 25 krtól 50 frtg. Minden nagyságu és a legfinomabb anyagból levő üveg, megfelelő szemhez, orvosilag megvizsgálva, üvegt. keretben 1 frtól 2 50-ig. Barometerek 25 krtól. Olvasó nagyító-üveg csontnyéllel 35 krtól 15 frtg. stb. Ekszerek és optikai tárgyak a legjutányosabb árban javíttatnak. Minden e szakmába való dolgok duszan felszerelt raktárakban kaphatók.

Or-át a következő legmészkeltébb árak mellett, vitók nagy pontosságú 3 — 10 evi jótállás mellett: 1 zsebró tisztított 40 kr., 1 rugó betétel 32 kr., egy bór zsebró tartó 8 kr., 1 drb Spingfeder 26 kr., 1 órákerék 3 kr., szemüveg-tok bármily nagyiságból 10 kr., 1 zvikker selyem-zsinór 8 kr., 1 óra selyem-zsinór 11 kr. Minden egyéb munkák a legolcsóbb árban számítatnak.

Egy bármily óráéveg csak 7 kr.

Van szerencse a nagyvonalú közönség érdekeit, miszerint nálam hétfőn d. e. 9-10 óráig bármily vastagú óráéveg csak 7 krtól kapható egyáltalán határozottan az iránt is felvilágosított aml, hogy a különben 12 krtól kezdő óráéveg-ek az említett időben minél szárazkékony jütányos árban a t. közönségnek kiadhatók. A fentmeltett időben újban megjelent óráévek berakással vannak ellátva, ennek folytán kesőbb időre kerül az üvegek kikeresése és így ez is ottóbban haladhat. Felszerelés elkerülése czéljából a n. e. közönségnek figyelmét az újabban elötti amerikai nagy czégtablakra sziveskedjek figyelni.

Bármely vastag óráéveg csak 7 kr. Egy kerek óra bádog ráma üveg számlappal 1 frt 75 kr. Európai és amerikai gyártmányok.

Halló! ki beszél! ? MISI ZSIGA, az amerikai órás! Mi tetszik?

Hozzatok szölok, Polgártársaim, halljátok és csodáljátok a még sohasem létező és minden emberre nézve oly előnyös indítványomat. Úlzetemben egy újabb reformot csináltam és pedig nagyon fontos minden oratuladónosra nézve! Minden polgártárs, a ki nálam zseborátit, inga-, ebrészó- és fali-, egy- szövel mindennemű óráit vesz (és vet), 20 kr. evi díjzétetés mellett, irásbédleg és körvényleg kötelezem magamat, tehát biztosítatik, minden néven övezendő, az óra szerkesztésben esethő hibát, leges állati tróást javítani, oly Polgártárs ki nem vette nálam az óráit, 30 kr. evi díjat fizet, továbbá pedig 30 kr. evi díjzétetés mellett, a zsebró torott üveget, bármennyi legyen is az, egész éven állati egészre kötelezem magam felszerelni. — Hasznos és ezüsteriú intőzvény ez minden osztályhoz tartozó egyéniségre nézve, így pl. az apa nyugodtan lefeküdhét és óráját nem kell félténi a gyermek elöl, bátran lelküdhét mindenhova, a gyermek esetleg játszhat vele, ha baj történik, van a ki orosvolja az óráit a nélkül, hogy penzbe kerülne. A munkás ember emelhet bármit is, nem kell félnie, hogy osszenyája az óráit, vagy más bajt csinál neki, elejtheti, az sem baj, hiszen van a ki megcsinálja, így minden ember be fogja látni, ennek ezüsteriú és pártit ritkító előnyös voltát. — Polgártársaim! A legnagyobb gondot okoz egy rossz óra! Ha az óra megáll, nem tudjuk hányszor ütött az óra, nem tudjuk hogy mikor kell az orosvságot bevenni, nem tudjuk, hogy mikor lesz a váltókat ovtolva, nem tudjuk, hogy mikor kell lefeküdni, vagy felkelni, de a legnagyobb baj az, hogy nem tudjuk, mikor kell a kávéháznál látovnuink este drága feleségünkhöz, még am fő, a fiatal ember nem tudja pontosan a rendez-vóus-t betartani, ez mind tudvalóleg a rossz órának következménye, tehát Polgártársak, ezen segíteni kell, a pontosságát becseselt követeli — és ez mind 20 — 30 kr. evi díjzétetés mellett, üvegekben kívül 20 — 30 krajczárért megszereshető! — Fel tehát Polgártársaim! Itt az idő most vagy soha. Meg kell próbálni, nem bánja ezt még soha senki!

Azonkívül vagyok hator a n. e. közönségnek figyelmét arra terelni, hogy ekszerek, látszerek, órák a legnagyobb választékban, legjutányosabb szigorúan szabott árak mellett kaphatók nálam, egyáltalán minosegben a három szakmába vagy tárgyak hallatlan olcsó árban lesznek nálam a legnagyobb pontosságú, jótállás mellett, illetve javítva.

Végi károm a n. e. közönségnek eldörtöltő sziveskedélen rendelésnével: erögmet megfizetési orvényekkel a maradó magamat tapasztalt jótállással ajánlva legjavább tisztelgeti.

MISI ZSIGA ekszerek, órás- és látszerek

Széchenyi-tér 9. (régi Zsótér-ház, városház mellett.)

Üveg számlappal 1 frt 75 kr. Európai és amerikai gyártmányok.

Csészéru minden becsületes óratuladónosnak.
Az amerikai legjutányosabb órásléthez.
Bármilyen óráéveg ellen díjzétetés éven 30 krajczár.

Egy óra lánccal 1 forint 50 krajczár.

Koraszonyi és újféltárlók.

A m. t. vendégös és pinzér urak, úgy a n. e. közönség b. figyelmébe ajánlom a jelenkor igényeinek teljesen megfelelően berendezett

Borbély- és fodrász-üzletemet

Templom-tér 6. szám alatt.

Hajnyírás, borotválás s e szakmába tartozó üzletemben, így azon kívül (lakáson) havi 80 kr. előfizetési ár mellett vállallok.

A legpontosabb kiszolgálás teljesítéssel keszességét vállallok — A n. e. közönség minél nagyobb pártfogásért eszedek, kiváló tisztelettel

Jung Gellért

borbély és fodrász.

Égész évig nyitva.

Vendégös és tehetősb főpinzérékeknek

Ritka alkalom.

Egy dunántúli nagy városnak (legnagyobb vasuti forgalom, határszél) fő pontján és közlekedési terén álló, a legnagyobb fényüzessel berendezett

KÁVÉHÁZA

előtte villamos vasuti megállóhely — sürögösen eladatik.

Minden további felvilágosítással lapunk kiadóhivatala szolgál.

Levéiben válaszbélyeg mellékelendő.